

Πτυχιακή Εργασία-Τσουμάνη Αναστασία

ΙΟΝΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

ΣΧΟΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑΣ-ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ & ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

Τμήμα Ξένων Γλωσσών, Μετάφρασης και Διερμηνείας

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

με θέμα:

Μετάφραση και μεταφραστικός σχολιασμός των σελίδων 10-16 του κειμένου *“The Changing Security Dynamics of the Middle East and North Africa”* By Anthony H. Cordesman With the assistance of Grace Hwang

ΤΣΟΥΜΑΝΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

(Ξ2017059)

ΕΠΙΒΛΕΠΟΝΤΕΣ ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ:

ΛΙΒΑΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ (Αναπλ. Καθηγητής)

ΚΕΝΤΡΩΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ (Καθηγητής)

ΚΕΡΚΥΡΑ, 2022

The Changing Security Dynamics of the Middle East and North Africa

By Anthony H. Cordesman With the assistance of Grace Hwang

Σελ 10 -16

**The Changing Military Dynamics of Regional Military Forces and the Role of
Outside States**

Πίνακας Περιεχομένων

Πίνακας Περιεχομένων.....	4
Πρόλογος	5
Α' Μέρος: Μετάφραση κειμένου	6
Α.1. Μετάφρασμα.....	6
Α.2. Πρωτότυπο	18
Β' Μέρος: Μεταφραστική διαδικασία και μεταφραστικός σχολιασμός	28
Β.1. Η μετάφραση και ο ρόλος του μεταφραστή	28
Β.2. Περιγραφή του κειμένου-πηγή	30
Β.3. Ανάλυση του Κ.Π.	30
Β.4 Ανάλυση του Κ.Σ.	31
Β.5. Σύγκριση Κ.Π. και Κ.Σ.	31
Β.6. Μεταφραστικά προβλήματα	31
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.....	38

Πρόλογος

Η εργασία βασίζεται στην ανάλυση του Anthony H. Cordesman σχετικά με την στρατιωτική δυναμική στα κράτη της Μέσης Ανατολής και τη Βόρειας Αφρικής. Αναφέρονται η εξωτερική στρατιωτική υποστήριξη, οι στρατιωτικές δαπάνες και οι μεταφορές όπλων ως μέτρο στρατιωτικής δυναμικής. Περιλαμβάνεται επιπλέον ανάλυση όσον αφορά την ετοιμότητα και τις στρατιωτικές δυνατότητες κάθε κράτους της Μέσης Ανατολής και τη Βόρειας Αφρικής καθώς και τον ρόλο των μη κρατικών φορέων. Εξετάζονται τα πρότυπα των στρατηγικών στόχων και των στρατιωτικών δυνάμεων καθώς και τα δυνατά σημεία αλλά και οι αδυναμίες των κρατών, οι δαπάνες και οι επιπτώσεις στην οικονομία. Επισημαίνονται περιοχές όπως η Υεμένη, η Λιβύη, η Συρία, τα αραβικά-ισραηλινά κράτη με επιπλέον αναφορές στον Περσικό/Αραβικό Κόλπο. Συμπεριλαμβάνονται πληροφορίες σχετικά με την στρατηγική θέση, την εσωτερική ασφάλεια, τους αντικειμενικούς στόχους, την στρατιωτική ανάπτυξη, τις σχέσεις με τις γειτονικές χώρες κάθε έθνους της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής καθώς και για τον ρόλο των ΗΠΑ, της Ευρώπης, της Ρωσίας, της Κίνας. Εξετάζονται ορισμένες περιπτώσεις εσωτερικών συγκρούσεων- εμφυλίων πολέμων και οι επιπτώσεις αυτών στην ανάπτυξη της στρατιωτικής δυναμικής του εκάστοτε κράτους καθώς και οι υβριδικές εχθροπραξίες, τα όπλα ακριβείας και η εμφάνιση πολυτομεακού πολέμου. Αξιολογούνται σε τελικό στάδιο οι τάσεις που επηρεάζουν τα κράτη της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής όπως και τις λοιπές εξωτερικές δυνάμεις και δίνεται ιδιαίτερη προσοχή στο ρόλο των ΗΠΑ, την επιστροφή της Ρωσίας στην περιοχή αλλά και η ενδεχόμενη εμφάνιση της Κίνας ως σημαντική περιφερειακή δύναμη.

Η παρούσα πτυχιακή χωρίζεται σε δυο μέρη. Στο πρώτο μέρος περιλαμβάνεται η μετάφραση του πρωτότυπου κειμένου και έπειτα, στο δεύτερο, η ανάλυση του κειμένου αφετηρίας και μεταφράσματος και τέλος, η αιτιολόγηση των λύσεων των διαφόρων μεταφραστικών προβλημάτων.

Α' Μέρος: Μετάφραση κειμένου

A.1. Μετάφρασμα

Η μεταβαλλόμενη στρατιωτική δυναμική των περιφερειακών στρατιωτικών δυνάμεων και ο ρόλος των εξωτερικών κρατών

Εξίσου σημαντικές - αν και λιγότερο ποσοτικώς προσδιορίσιμες - είναι οι αλλαγές που λαμβάνουν χώρα στη στρατιωτική δυναμική που διαμορφώνει τους τρόπους με τους οποίους τα κράτη της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής αναπτύσσουν τις στρατιωτικές τους δυνάμεις και τους τρόπους με τους οποίους τα εξωτερικά κράτη παρέχουν στρατιωτική υποστήριξη στα κράτη της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής. Από το τέλος της αποικιακής εποχής, μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο μέσω του Πρώτου Πολέμου του Κόλπου το 1991¹, τα κράτη της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής επικεντρώθηκαν στην ανάπτυξη συμβατικών στρατιωτικών δυνάμεων και συμβατικών πολέμων.

Η μετά τον Β 'Παγκόσμιο Πόλεμο ανάπτυξη της στρατιωτικής ασφάλειας ξεκίνησε, για πρώτη φορά, κατά κύριο λόγο, ως προσπάθεια ανάπτυξης σύγχρονων χερσαίων, αεροπορικών και ναυτικών δυνάμεων. Η στρατιωτική ανάπτυξη εστίασε έπειτα σε περιπτώσεις πραγματικής πολεμικής σύρραξης , όπως στην περίπτωση των αραβοϊσραηλινών συγκρουσιακών κρατών μέχρι το 1982, και έπειτα σε αυτήν των κρατών του Περσικού / Αραβικού Κόλπου μετά την έναρξη του πολέμου του Ιράν-Ιράκ το 1980. Τέλος, η μεταστάθμευση σημαντικών εξωτερικών μαχητικών δυνάμεων για κοινό πόλεμο και στρατηγικούς εταίρους με τις χώρες της Μέσης Ανατολής και Βόρειας

¹ Ο Πόλεμος του Κόλπου (2 Αυγούστου 1990 - 23 Φεβρουαρίου 1991) ήταν πολεμική σύρραξη μεταξύ διεθνούς συμμαχίας από τουλάχιστον 31 κράτη υπό την καθοδήγηση των Η.Π.Α και την εξουσιοδότηση του Ο.Η.Ε. κατά του Ιράκ, για την απελευθέρωση του Κουβέιτ. [Πόλεμος του Κόλπου - Βικιπαίδεια \(wikipedia.org\)](#)

Αφρικής έλαβε χώρα κατά την απελευθέρωση του Κουβέιτ, πολεμώντας στο Ιράκ, και αντιμετωπίζοντας σχέδια έκτακτης ανάγκης για μείζονα σύγκρουση με το Ιράν.

Νέες μορφές στρατιωτικής δυναμικής

Η στρατιωτική δυναμική των κρατών της Μέσης Ανατολής και της Βόρειας Αφρικής άλλαξε σημαντικά από τότε που ο πρώτος πόλεμος του Κόλπου το 1991 και η εξωτερική υποστήριξη έχει φτάσει πολύ πέρα από τις πωλήσεις όπλων και την υποστήριξη των συμβατικών δυνάμεων. Όπως προκύπτει από την ανάλυση που ακολουθεί, η βοήθεια ασφαλείας έχει λάβει διάφορες μορφές σχεδόν σε κάθε χώρα παραλήπτη και έχει αλλάξει έντονα τόσο από το έθνος που την παρέχει όσο και από τον παραλήπτη, ωστόσο αρκετές βασικές τάσεις επηρεάζουν το μεγαλύτερο μέρος της περιοχής.

Σε πολλές περιπτώσεις, αυτές οι αλλαγές στη στρατιωτική δυναμική έχουν περιορισμένη δημόσια αναφορά. Ωστόσο, περιλαμβάνουν τη διεξαγωγή πολέμου πολλαπλών τομέων• χρησιμοποιώντας προηγμένη διαχείριση μάχης• στοχεύοντας και καταστρέφοντας συστήματα αξιολόγησης και συστήματα IS & R• και βρίσκοντας τρόπους να ενσωματώσει εθνικές δυνάμεις και να επωφεληθεί από το είδος των προηγμένων δυνατοτήτων διαθέσιμων στα κράτη όπως οι Ηνωμένες Πολιτείες, η Ρωσία και η Κίνα. Περιλαμβάνουν μια νέα εστίαση στην πολεμική πληροφόρηση καθώς και στην γκρίζα περιοχή αλλά και τον υβριδικό πόλεμο. Περιλαμβάνουν επίσης πολύ πιο προηγμένη διαχείριση μάχης• τον κυβερνοπόλεμο• ασφαλή συστήματα επικοινωνίας και ένα ευρύ φάσμα νέων μορφών πληροφοριών, παρακολούθησης και υποστηρικτικής αναγνώρισης.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες, υποστηριζόμενες από πολλά ευρωπαϊκά κράτη - άλλαξαν το ρόλο τους προς τη στήριξη των δυνάμεων των χωρών της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής - όπως, με πολύ διαφορετικούς τρόπους, έκανε η Ρωσία και η Τουρκία. Η στρατιωτική υποστήριξη των κρατών της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής μπορεί τώρα να περιλαμβάνει μια ενεργή στρατιωτική παρουσία, εκπαίδευση σε καιρό πολέμου και προσπάθειες υποστήριξης, και συχνά να κατευθύνει πολεμική υποστήριξη με τη μορφή στρατευμάτων και μυστικής υποστήριξης και δραστηριότητες συλλογής πληροφοριών. Μπορεί επίσης να περιλαμβάνει ένα ευρύ φάσμα από διαφορετικές χώρες της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής ώστε να υποστηρίξουν τις διευθετήσεις για προβολή ισχύος όπως το να παρέχουν σημαντικές εγκαταστάσεις

βάσης, εκ των προτέρων τοποθέτηση εξοπλισμό, να παρέχουν αποθέματα διαλειτουργικών πυρομαχικών και εγκαταστάσεις υποστήριξης, εγκαταστάσεις στρατηγικής ενθάρρυνσης, άμεση υποστήριξη από τη χώρα υποδοχής και εύρεση εξωτερικών μάχιμων δυνάμεων.

Η εξωτερική στρατιωτική υποστήριξη περιλαμβάνει τώρα την μεταστάθμευση στρατιωτικών δυνάμεων σε πραγματικές μάχες σε μη κρατικούς φορείς και φατρίες σε εμφύλιους πολέμους, καθώς και σε κυβερνήσεις. Μπορεί να λάβει τη μορφή της ανάπτυξης «εθελοντών» και μισθοφόρων, συγκεκαλυμμένων δυνάμεων και μονάδων εκπαίδευσης και υποβοήθησης που λειτουργούν εμπρόσθια σε πραγματική μάχη. Εξωτερικές πολιτείες όπως οι ΗΠΑ και η Ρωσία παρέχουν υποστήριξη με αεροσκάφη και πυραύλους από βάσεις σε άλλες χώρες. Οι εναέριες επιθέσεις και οι επιθέσεις με πυραύλους αντικαθίστανται από την ανάπτυξη επίγειων δυνάμεων μάχης, όπως και από εκπαιδευτές των Ειδικών Δυνάμεων και άλλων επίλεκτων μονάδων οι οποίες είναι ενσωματωμένες στις μάχιμες μονάδες της χώρας υποδοχής.

Μια μεγάλη στρατιωτική δύναμη όπως οι Ηνωμένες Πολιτείες μπορεί επίσης να αντισταθμίσει τις αποτυχημένες προσπάθειες των χωρών της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής για τη δημιουργία αποτελεσματικών στρατιωτικών συμμαχιών, διαλειτουργικότητας και ικανότητα διεξαγωγής από κοινού στρατιωτικών επιχειρήσεων . Μπορούν να παρέχουν διαχείριση μάχης και IS&R δυνατότητες, που μπορούν να ενισχύσουν σημαντικά την πολεμική σύρραξη στη χώρα υποδοχής, καθώς και την διαλειτουργικότητά της με τις αμερικανικές, τοπικές και εξωτερικές δυνάμεις.

Ο κυρίαρχος στρατηγικός αντικειμενικός σκοπός των ΗΠΑ είναι η παγκόσμια ασφάλεια, όχι η περιοχή της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής

Παράλληλα, οποιαδήποτε εστίαση στη «στρατιωτική δυναμική» πρέπει να αντιμετωπίζεται αντικειμενικά. Ο κυρίαρχος στρατηγικός αντικειμενικός σκοπός των ΗΠΑ είναι η συνεργασία με φιλικά κράτη της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής – και ο έλεγχος των απειλών που συνιστούν ο εξτρεμισμός και κράτη όπως το Ιράν – καθώς και η παγκόσμια ασφάλεια των Ηνωμένων Πολιτειών. Οι ΗΠΑ πρέπει να εξισορροπήσουν τα συμφέροντά τους στην περιοχή της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής με άλλες κρίσιμες προτεραιότητες:

Τις ευρύτερες απειλές από τη Ρωσία και την Κίνα· την ανάγκη αναδιάρθρωσης των στρατηγικών εταιρικών σχέσεων της στο NATO, την Ασία, καθώς και στην περιοχή

της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής · και την ανάγκη δημιουργίας μιας σταθερής ισορροπημένης πυρηνικής αποτροπής και ικανότητας διεξαγωγής πολέμου σε παγκόσμιο επίπεδο - πράττοντας το με τρόπο οικονομικά προσιτό σε έναν κόσμο όπου ο COVID-19 είχε ήδη δημιουργήσει αύξηση του προβλεπόμενου δημοσιονομικού ελλείμματος των ΗΠΑ σε 33 δισεκατομμύρια δολάρια μέχρι τον Σεπτέμβριο του 2020.

Από το 2017, η δηλωμένη στρατηγική των Ηνωμένων Πολιτειών ήταν να επικεντρωθούν στις απειλές που συνιστούν η Κίνα και η Ρωσία, καθώς και να ζητήσει από τους στρατηγικούς εταίρους της σε όλο τον κόσμο να αυξήσουν το μερίδιό τους στις περιφερειακές αποτρεπτικές και αμυντικές προσπάθειες - ή στον «επιμερισμό των βαρών». Οι επιλογές που κάνουν οι ΗΠΑ περιλαμβάνουν σημαντικές προσπάθειες για τον τερματισμό της στρατιωτικής παρουσίας των ΗΠΑ στο Αφγανιστάν και τον περιορισμό της στρατιωτικής παρουσίας των ΗΠΑ στη Συρία και το Ιράκ. Ενδεχομένως να συνεπάγονται περικοπές στη συνολική παρουσία των ΗΠΑ στην περιοχή της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής, αν και αυτό παραμένει ασαφές, μπορούν σε κάθε περίπτωση να αντισταθμιστούν λόγω βελτιώσεων στις δυνατότητες προβολής ισχύος των ΗΠΑ - υπόκεινται σε ό,τι μπορεί να αποτελεί μια σημαντική πολιτική διαμάχη σχετικά με τις στρατιωτικές δαπάνες το 2021.

Πρακτικά, οι στρατηγικές εταιρικές σχέσεις των ΗΠΑ με τα κράτη της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής υπόκεινται επίσης στα ίδια πραγματικά όρια ανά χώρα όπως και οι εταιρικές σχέσεις των ΗΠΑ με το ΝΑΤΟ και τα ασιατικά κράτη. Κάθε εταίρος έχει τις δικές του προτεραιότητες, την εθνική πολιτική δομή και την προσέγγισή του στην ασφάλεια. Οι ΗΠΑ πρέπει να προσαρμόσουν τις προσπάθειές αντιμετώπισης της εκάστοτε χώρας βάσει της επιθυμίας της κυρίαρχης ελίτ της και στο χαρακτήρα του πολιτικού της καθεστώτος. Μπορεί να παροτρύνει τις χώρες να δαπανήσουν περισσότερα, αλλά δύσκολα μπορεί να τις υποχρεώσει. Πρέπει να προσαρμοστεί στις προτεραιότητές τους για αναδιαμόρφωση και εξοπλισμό των δυνάμεών τους, να αποδεχθεί το γεγονός ότι συχνά έχουν διαφορετικές προσεγγίσεις για το θέμα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και του κράτος δικαίου και να κάνει πολλούς συμβιβασμούς στην πορεία.

Ταυτόχρονα, οι στρατηγικοί εταίροι της της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής έχουν λόγους να ανησυχούν για το επίπεδο της δέσμευσης των ΗΠΑ στις εταιρικές

σχέσεις στην περιοχή και μπορεί μάλιστα να αντισταθούν όταν η πίεση των ΗΠΑ επηρεάζει τις στρατιωτικές και πολιτικές προτεραιότητές τους. Επιπλέον, εάν οι ΗΠΑ έχουν συχνά λόγους να αμφισβητούν τις στρατιωτικές προτεραιότητες της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής, τα κράτη της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής έχουν επίσης λόγους να αμφισβητούν τις δυνατότητες των ΗΠΑ βασισμένα στις πρόσφατες ενέργειες των ΗΠΑ στη Λιβύη, τη Συρία, το Ιράκ και την Υεμένη.

Ο ρόλος άλλων εξωτερικών δυνάμεων

Οι ΗΠΑ λειτουργούν επίσης σε ένα κλίμα όπου – όπως συζητείται λεπτομερώς στα τμήματα που ακολουθούν – η Ρωσία επαναβεβαιώνεται ενεργά στην περιοχή – τόσο όσον αφορά τις πωλήσεις όπλων όσο και τον ρόλο της σε βασικά κράτη (ή κράτη «κλειδί») όπως η Λιβύη, η Αίγυπτος, η Συρία, το Ιράκ και το Ιράν, στη Μεσόγειο, καθώς και στις προσπάθειές της να επεκτείνει τους δεσμούς της με τα κράτη του Αραβικού Κόλπου.

Οι ΗΠΑ δεν έχουν ακόμη αντιμετωπίσει πλήρως καμία από τις πιο μακροπρόθεσμες επιπτώσεις αυτών των ρωσικών προσπαθειών στη στρατηγική και τις δράσεις τους στην περιοχή της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής. Οι σχεδιαστές, ωστόσο, και οι αναλυτές των ΗΠΑ σαφώς αναγνωρίζουν ότι μια στρατηγική που επικεντρώνεται στη ρωσική απειλή πρέπει να αντιμετωπίσει τη συμπεριφορά της Ρωσίας στην περιοχή της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής, ακόμη και αν δεν υπάρχει τρέχουσα συναίνεση για δράση σε πολιτικό επίπεδο.

Το ίδιο ισχύει, με πολύ διαφορετικούς τρόπους και στην αντιμετώπιση της Κίνας. Η Κίνα μόλις έχει αρχίσει να διευρύνει τον στρατηγικό της ρόλο στην αντιμετώπιση του στρατού της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής, παρόλα αυτά αναδύεται ως μια μεγάλη παγκόσμια δύναμη, αναπτύσσοντας πολύ πιο αποτελεσματικά στρατιωτικά συστήματα που μπορεί να μεταφέρει και να εξαγει. Είναι τώρα απαλλαγμένη από το εμπάργκο όπλων του ΟΗΕ και μπορεί να διαπραγματεύεται μια σημαντική μακροπρόθεσμη στρατηγική συμφωνία με το Ιράν.

Αντίθετα, οι περισσότερες ευρωπαϊκές δυνάμεις δεν μπορούν να προβάλλουν σημαντική στρατιωτική ικανότητα² και ικανότητα διεξαγωγής πολύπλευρου πολέμου χωρίς την υποστήριξη των ΗΠΑ. Μπορούν να πουλήσουν αποτελεσματικά όπλα και

² Η ικανότητα επιτεύξεως ενός συγκεκριμένου πολεμικού αντικειμενικού σκοπού

τεχνολογία, αλλά συχνά δεν μπορούν να υποστηρίξουν σωστά αυτόν τον εξοπλισμό στο πεδίο. Η Βρετανία και η Γαλλία εξακολουθούν να είναι προσηλωμένες στους ρόλους τους στον Περσικό-Αραβικό Κόλπο, αλλά και αυτοί οι ρόλοι εξαρτώνται με πολλούς τρόπους από την υποστήριξη των ΗΠΑ και οι ικανότητες προβολής ισχύος τους αναμένεται να παραμείνουν σε μια περίοδο μακράς παρακμής σε σχέση με τις απειλές στην περιοχή. Ούτε το NATO ούτε η ΕΕ έχουν δείξει μέχρι στιγμής ιδιαίτερη διάθεση να διαδραματίσουν στην πραγματικότητα στρατιωτικό ρόλο, ακόμη και στην αντιμετώπιση της Βόρειας Αφρικής, πόσο μάλλον της περιοχής.

Η Τουρκία, σε αντίθεση, έχει εντείνει σταθερά τις προσπάθειές της στο να αντιμετωπίσει την Συρία και το Ιράκ, να αποκτήσει δεσμούς με το Κατάρ και να ενισχύσει το ρόλο της στηρίζοντας τα ισλαμικά κινήματα. Με έναν εντελώς διαφορετικό τρόπο, το ίδιο κάνει και το Ισραήλ επεκτείνοντας τους επίσημους δεσμούς του σε περισσότερα αραβικά κράτη όπως το Μπαχρέιν και τα ΗΑΕ, καθώς και τους *de facto* δεσμούς του με πολλά άλλα αραβικά κράτη.

Τα κράτη της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής θα κάνουν τις δικές τους επιλογές ως απάντηση σε αυτές τις αλλαγές και θα ακολουθήσουν και πάλι αυτές τις επιλογές υπό το πρίσμα των δικών τους επιμέρους στρατηγικών προτεραιοτήτων. Όπως συζητείται σε βάθος, θα το πράξουν με πολύ λιγότερη ενότητα από ό,τι στην περίπτωση του NATO, παρά τις διαφορές μεταξύ των εθνών του NATO σε κάθε πτυχή της στρατιωτικής ανάπτυξης. Όσον αφορά την Ασία, δεν υπάρχει σαφής δομή συμμαχίας που να συνδέει τους στρατηγικούς εταίρους της Αμερικής ή τα βασικά γειτονικά κράτη όπως η Ιαπωνία και η Νότια Κορέα, καθιστώντας έτσι δύσκολο τον αποτελεσματικό συντονισμό.

Ο κυρίαρχος περιφερειακός εθνικός στρατηγικός στόχος είναι η εσωτερική ασφάλεια και όχι η στρατιωτική αποτελεσματικότητα

Είναι εξίσου σημαντικό να επισημάνουμε ότι τα περισσότερα κράτη της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής έχουν, εκτός από τη στρατιωτική αποτελεσματικότητα, ³. Οι εξαιρέσεις είναι κράτη που βρίσκονται τώρα σε κάποια μορφή βαθύ διχαστικού

³ Ονομάστηκε ένα κύμα διαδηλώσεων και διαμαρτυριών στη Μέση Ανατολή και τη Βόρεια Αφρική, που εκδηλώθηκε από τις 18 Δεκεμβρίου του 2010. [Αραβική Άνοιξη - Βικιπαίδεια \(wikipedia.org\)](http://arabiki.avoi.gr/wiki/Βικιπαίδεια)

εμφυλίου πολέμου –Λιβύη, Συρία και Υεμένη– και κράτη των οποίων τα πολιτικά συστήματα έχουν εν μέρει καταρρεύσει – Ιράκ και Λίβανος.

Ο στόχος αυτός έχει συχνά κυρίαρχο αντίκτυπο στις συνολικές προσπάθειες ασφάλειας ενός συγκεκριμένου κράτους της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής, αλλά επηρεάζει τη δυναμική της εσωτερικής του ασφάλειας και όχι τη δυναμική των πραγματικών στρατιωτικών του δυνάμεων. Στις περισσότερες περιπτώσεις, αυτή η σαφής εστίαση έχει οδηγήσει σε σημαντικές αυξήσεις στις δαπάνες εσωτερικής ασφάλειας, στο ρόλο και ενίοτε στο μέγεθος των παραστρατιωτικών δυνάμεων, στους ελέγχους ασφαλείας του τακτικού στρατού, στην επέκταση του ρόλου του Υπουργείου Εσωτερικών και στον μεταβαλλόμενο ρόλο της αστυνομίας και των μονάδων εσωτερικής ασφάλειας να έχουν κάποιο παραστρατιωτικό χαρακτήρα. Έχει επίσης οδηγήσει σε αύξηση του ρόλου των ειδικών δυνάμεων και άλλων βασικών μάχιμων στοιχείων στον στρατό που είναι ουσιαστικά αφοσιωμένα σε αποστολές εσωτερικής ασφάλειας.

Με ορισμένες εξαιρέσεις, οι προσπάθειες αυτές τείνουν να αυξήσουν τον κατασταλτικό χαρακτήρα τέτοιων δυνάμεων, συχνά με τρόπους που περιορίζουν περαιτέρω κάθε προκλητική μορφή διαφωνίας – ακόμη και αν είναι ειρηνικές ή επικεντρώνονται στο κράτος δικαίου, την ελευθερία της έκφρασης και τα ανθρώπινα δικαιώματα. Αυτό το επίπεδο καταστολής δεν πρέπει, ωστόσο, να υπερεκτιμάται. Επηρεάζει τόσο την απειλή από βίαια και εξτρεμιστικά κινήματα, όσο και από το είδος των ανοικτών πολιτικών προκλήσεων που μπορούν να οδηγήσουν σε δημόσιες διαδηλώσεις και να ζητήσουν αλλαγές στο χαρακτήρα του καθεστώτος. Συχνά έχει μικρό πρακτικό αντίκτυπο στους περισσότερους πολίτες.

Πολλές από τις λεπτομέρειες σχετικά με αυτές τις αλλαγές στις εθνικές προσπάθειες εσωτερικής ασφάλειας και δυναμικής είναι ασαφείς. Μεγάλο μέρος των μη ταξινομημένων αναφορών είναι εξαιρετικά αβέβαιο και τείνει να προσπαθεί να εφαρμόσει δυτικά πρότυπα σε διαφορετικά συστήματα χωρίς να παρέχει λεπτομερή ανάλυση των προκλήσεων εσωτερικής ασφάλειας που προσπαθεί να αντιμετωπίσει ένα συγκεκριμένο καθεστώς – προκλήσεις που ποικίλλουν σημαντικά ανάλογα με τη χώρα. Το κόστος, το μέγεθος και ο χαρακτήρας των δυνάμεων εσωτερικής ασφάλειας - και η αλληλεπίδρασή τους με το νομικό και δικαστικό σύστημα ενός συγκεκριμένου έθνους - λαμβάνουν σχετικά μικρή λεπτομερή μελέτη - αν και οι αναφορές για τις

Πρακτικές για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα του Αμερικανικού Υπουργείου Εξωτερικών έχουν παράσχει σημαντικές λεπτομέρειες ανά τα χρόνια.

Η αναζήτηση στρατηγικής: Στρατιωτική Δυναμική εναντίον Δυναμικής Εσωτερικής Ασφάλειας

Το τελικό αποτέλεσμα είναι κατά κάποιο τρόπο ισοδύναμο με ένα παιχνίδι τρισδιάστατου σκακιού, αλλά ένα παιχνίδι χωρίς σταθερούς κανόνες, χωρίς όρια στον αριθμό των παικτών και χωρίς όρια στον αριθμό των πιονιών. Το πρόβλημα επίσης δεν είναι η έλλειψη στρατηγικής καθαυτή, αλλά μάλλον το γεγονός ότι υπάρχουν τόσες πολλές αντικρουόμενες ή παράλληλες στρατηγικές –πολλές εντός της ίδιας χώρας– και το «παιχνίδι» σε ολόκληρη την περιοχή έχει γίνει πολύ ευρύ για να καταστεί εξαιρετικά αποτελεσματική οποιαδήποτε αξιόπιστη ομάδα τέτοιων στρατηγικών.

Συγχρόνως, αυτό δεν σημαίνει ότι οι δυνάμεις και οι βασικοί στρατηγικοί αντικειμενικοί σκοποί που οδηγούν τη στρατιωτική δυναμική των δυνάμεων των χωρών της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής δεν βελτιώνονται σε πολλές πτυχές της στρατιωτικής ικανότητας. Το γεγονός, ωστόσο, ότι ο πρωταρχικός στόχος των περισσότερων εθνών είναι η διατήρηση του καθεστώτος και της εξουσίας τους, αποτελεί πρόβλημα –αλλά στην συγκεκριμένη περίπτωση, πολλά αραβικά κράτη εξακολουθούν να αναγνωρίζουν ότι αυτός ο στόχος επιτυγχάνεται καλύτερα με την εξεύρεση στρατηγικών εταίρων που μπορούν να παράσχουν σε μια δεδομένη χώρα εξωτερική προστασία από τις σοβαρότερες εξωτερικές στρατιωτικές απειλές της, αντί της οικοδόμησης όσο το δυνατόν περισσότερο αποτελεσματικών εθνικών δυνάμεων– όπου σε καμία περίπτωση τα πιο πολλά μικρά κράτη της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής δεν δύνανται να την στηρίξουν από μόνα τους.

Εδώ, διαφορετικά προβλήματα τείνουν να παρεμβαίνουν. Το κύρος και το καθεστώς θεωρούνται συχνά ως στρατηγικοί αντικειμενικοί σκοποί από μόνοι τους. Η κατοχή των πιο πρόσφατων και καλύτερων ελίτ μονάδων μάχης και ο «παράγοντας λάμψης» ορισμένων στοιχείων καλύτερων ή νεότερων όπλων θεωρείται στρατηγικός στόχος. Αυτή η εκδοχή του «Game of Thrones»⁴ – ή των Προέδρων, των Πρωθυπουργών και των Στραταρχών – σπάνια ανταποκρίνεται στον στρατηγικό αντικειμενικό σκοπό της αντιμετώπισης των χειρότερων στρατιωτικών απειλών, αντίθετα δίνει στο καθεστώς

⁴ Αμερικανική δραματική τηλεοπτική σειρά

σαφή εθνική δομή ασφαλείας: η Λιβύη, η Συρία και η Υεμένη – και όλα εμπλέκονται σε εμφύλιους πολέμους που δεν έχουν ξεκάθαρη μελλοντική πορεία προς την ανάπτυξη μιας σαφούς εθνικής στρατιωτικής στρατηγικής. Αυτό ισχύει για τη Συρία, παρόλο που φαίνεται πιθανό ότι η φατρία Άσαντ θα κερδίσει. Δεν υπάρχει ακόμη τρόπος να γνωρίζουμε σε τι δομή ασφάλειας θα εξελιχθεί, τον μελλοντικό ρόλο του Ιράν και της Χεζμπολάχ, το ρόλο των εξωτερικών δυνάμεων όπως της Ρωσίας και της Τουρκίας ή τον αντίκτυπο της σχεδόν οικονομικής κατάρρευσης της Συρίας.

Το Ιράκ μπορεί να προστεθεί ως πέμπτο κράτος. Βρίσκεται επίσης σε κατάσταση οικονομικής κρίσης, έχει μια βαθιά διχασμένη δομή ασφαλείας στην οποία οι Λαϊκές Δυνάμεις Κινητοποίησης⁶ διαδραματίζουν έναν ανεξάρτητο ρόλο, έχει αβέβαιους δεσμούς με το Ιράν και ένα ασταθές σύνολο δεσμών με τις ΗΠΑ. Είναι ασαφές το ότι δεν μπορεί να ενώσει τις δομές διακυβέρνησης και ασφάλειας, να δημιουργήσει την οικονομία που χρειάζεται ή να αποφασίσει για κάποια μελλοντική δύναμη ισχύος.

Ο Λίβανος μπορεί να προστεθεί ως έκτο. Ο εθνικός στρατός του έχει βελτιωθεί σταθερά όσον αφορά τη συνοριακή άμυνα και την χαμηλού επιπέδου δυνατότητα μάχης, αλλά η πολιτική του είναι διαιρεμένη και σε μια κατάσταση σχεδόν χαοτική, η οικονομία του καταρρέει, ο εμφύλιος πόλεμος μπορεί να έχει τελειώσει, αλλά έχει αφήσει το έθνος διχασμένο σε ομολογιακές γραμμές και η Χεζμπολάχ έχει αναδειχθεί ως μια μεγάλη στρατιωτική δύναμη της οποίας ο μη κρατικός χαρακτήρας δεν μπορεί σαφώς να διακριθεί από το κράτος.

Γενικότερα, η Αλγερία και η Αίγυπτος είναι κράτη της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής που έχουν σχετικά σταθερές δομές ασφαλείας, αλλά κυριαρχούνται σε μεγάλο βαθμό από το στρατό τους, και φαίνεται πιθανό να δώσουν στην οικοδόμηση των στρατιωτικών τους δυνάμεων μεγάλη προτεραιότητα. Η καθεμία προσαρμόζεται με τον δικό της τρόπο στις αλλαγές που γίνονται στις βασικές πτυχές της στρατιωτικής δυναμικής που περιγράφονται παρακάτω. Δεν έχουν, ωστόσο, σαφή εθνική στρατηγική ή σύνολο στόχων πέραν της ασφάλειας του καθεστώτος και δεν δίνουν μεγάλη προτεραιότητα στις στρατιωτικές δυνάμεις.

Η μόνη πραγματική απειλή της Αλγερίας είναι η εσωτερική σταθερότητα, καθώς η έμφαση που δίνει στις στρατιωτικές δυνάμεις είναι πολύ περισσότερο προϊόν της

⁶ PMF (Λαϊκές Δυνάμεις Κινητοποίησης), γνωστές και ως «Hashd Shaabi», οι οποίες απαρτίζονται κυρίως από Σιίτες μαχητές.

πολιτικής της ιστορίας παρά ανάγκη για τρέχουσα δομή στρατιωτικών δυνάμεων. Η Αίγυπτος –με πιθανή εξαίρεση τις μελλοντικές προκλήσεις από τη Λιβύη και τα τεράστια νέα φράγματα της Αιθιοπίας στον Γαλάζιο Νείλο– στερείται επίσης σαφούς στρατηγικής εστίασης που να δικαιολογεί το μέγεθος των στρατιωτικών προσπαθειών της. Ο πόλεμος με το Ισραήλ δεν είναι ένα έργο, η Αίγυπτος δεν είναι προετοιμασμένη για ένα μεγάλο έργο εξουσίας όσον αφορά τον Κόλπο, και η μικρή απειλή από τους εξτρεμιστές που αντιμετωπίζει στο Σινά είναι ουσιαστικά ένα ζήτημα εσωτερικής ασφάλειας.

Τα κράτη του Νότιου Αραβικού Κόλπου – Μπαχρέιν, Κουβέιτ, Ομάν, Κατάρ, Σαουδική Αραβία και ΗΑΕ – παραμένουν βαθιά διχασμένα, έχουν σοβαρές και διχαστικές εθνικές αντιπαλότητες, ακολουθούν εξαιρετικά απομονωμένες και εθνικές στρατηγικές, ζορίζουν τις προσπάθειες ανάπτυξης και παραξοδεύουν σε περιορισμένες φαινομενικά πτυχές της δύναμης ισχύος τους. Όλοι έχουν ορισμένα αποτελεσματικά μάχιμα στοιχεία, και τα ΗΑΕ ειδικότερα έχουν δώσει επιτυχώς έμφαση σε υψηλά πρότυπα ετοιμότητας για βασικά μάχιμα στοιχεία. Ωστόσο, όλα τα κράτη του Αραβικού Κόλπου εξακολουθούν να εξαρτώνται από τις Ένωμένες Πολιτείες τόσο για να παρέχουν τις κυρίαρχες μάχιμες δυνάμεις όσο και για να συντονίσουν τις ατομικές εθνικές τους προσπάθειες σε περίπτωση μεγάλης σύγκρουσης με το Ιράν – τη μόνη σοβαρή τρέχουσα πιθανή απειλή που μπορεί να τις ενώσει σε έναν πόλεμο. Στην πράξη, οι βεντέτες και οι ενέργειές τους, όπως το μποϊκοτάζ του Κατάρ, αύξησαν σταθερά την εξάρτησή τους από τις ΗΠΑ σε περίπτωση μεγάλης σύρραξης ή σύγκρουσης με το Ιράν, παρά τις μαζικές δαπάνες για εισαγωγές όπλων.

Οι δυναμικές ισχύος και η στρατιωτική δυναμική των κρατών του Αραβικού Κόλπου έχουν περιορισμένη διαλειτουργικότητα στον πραγματικό κόσμο, και το Συμβούλιο Συνεργασίας του Κόλπου αποτελεί σε μεγάλο βαθμό στρατιωτική πρόσοψη. Δεν έχουν κάνει πολλά ώστε να δημιουργήσουν κοινές δυνατότητες για να ανταποκριθούν αποτελεσματικά σε οποιαδήποτε πτυχή της ιρανικής απειλής- από χαμηλού επιπέδου υβριδικό ναυτικό πόλεμο στον Κόλπο μέχρι τη δημιουργία αποτελεσματικών πολυεπίπεδων πυραύλων και αεράμυνας με σκοπό την αποτροπή και την άμυνα ενάντια στις Ιρανικές αυξανόμενες συμβατικές ικανότητες πυραύλων ακριβείας και UCAV επιθέσεων.

Ωστόσο, το Ιράν παραμένει μια αδύναμη στρατιωτική δύναμη σε πολλούς πολέμους, και οι στρατιωτικές του δυνάμεις εξαρτώνται σε μεγάλο βαθμό από τα απαρχαιωμένα και μαχητικά φθαρμένα όπλα και εξοπλισμό. Πέραν αυτής της ρητορείας, οι στρατηγικοί του αντικειμενικοί σκοποί συνδυάζουν μια πραγματική προσπάθεια οικοδόμησης εθνικού στρατού με σκοπό την αποτροπή οποιασδήποτε εξωτερικής επίθεσης αλλά και άσκησης πίεσης στους Άραβες γείτονές του επεκτείνοντας τους δεσμούς του με το Ιράκ, τη Συρία, τη Χεζμπολάχ στο Λίβανο και τους Χούτι στην Υεμένη.

Οι Φρουροί της Ισλαμικής Επανάστασης του Ιράν⁷ και ο ιρανικός στρατός (Artesh) έχουν εκμεταλλευτεί δημιουργικά τις αδυναμίες των αραβικών στρατιωτικών ικανοτήτων, καθώς και τη θέση των ΗΠΑ σε βασικές χώρες όπως το Ιράκ, αλλά, μέχρι στιγμής, δεν έχουν πρόσβαση σε σημαντικές εισαγωγές σύγχρονων επιθετικών όπλων, καμία σαφή μελλοντική δύναμη ισχύος και αβέβαιους μελλοντικούς δεσμούς με τη Ρωσία και την Κίνα. Δεν είναι επίσης σαφές το τι θα συμβεί στους τρέχοντες δεσμούς τους στη Συρία, τη Χεζμπολάχ και ενδεχομένως το Ιράκ. Δεν υπάρχει τρόπος να εκτιμηθεί ποια από τις ακόλουθες αλλαγές στη στρατιωτική δυναμική θα επιλέξει – ή θα είναι σε θέση – να εφαρμόσει το Ιράν.

Όσον αφορά τις εξωτερικές δυνάμεις, δεν είναι σαφές το αν ΗΠΑ θα διατηρήσουν πλήρως την παρούσα στρατηγική στάση τους στην περιοχή. Η πρόσφατη στάση τους προς την κατεύθυνση της ενεργού συμμετοχής στο Ιράκ, τη Συρία και την Υεμένη ήταν στην καλύτερη περίπτωση ασταθής. Οι ευρωπαϊκές ικανότητες προβολής ισχύος και βιωσιμότητας συνεχίζουν να συρρικνώνονται. Η Τουρκία διαδραματίζει ολοένα και πιο ασταθή ρόλο με ορισμένα ισλαμικά στοιχεία και τις δυνάμεις της Συρία που επιτίθενται σε τουρκικούς στόχους στο Βόρειο Ιράκ.

Η Ρωσία έχει επιστρέψει στην περιοχή, αλλά οποιαδήποτε στρατηγική πέρα από τον ρόλο του «καταστροφέα» και τον ανταγωνισμό με τις Ηνωμένες Πολιτείες είναι ασαφής. Η Κίνα πουλάει περισσότερα όπλα και μπορεί να επιδιώξει να διαδραματίσει έναν πιο επιθετικό περιφερειακό ρόλο, έχουν προκύψει μάλιστα ορισμένες αναφορές για μια στρατηγική εταιρική σχέση με το Ιράν, αλλά τα σχέδια παραμένουν ασαφή.

⁷ Οι Φρουροί της Ισλαμικής Επανάστασης (Sepāh) είναι οι θεματοφύλακες του θεοκρατικού καθεστώτος και αποτελούν έναν πανίσχυρο και καθοριστικό πυλώνα για το σύγχρονο Ιράν. Έχουν χαρακτηριστεί από πολλούς δυτικούς αναλυτές ως η ελίτ της ιρανικής κοινωνίας. [«Φρουροί της Επανάστασης»: Οι σύγχρονοι πραιτοριανοί του Ιράν; \(naftemporiki.gr\)](http://naftemporiki.gr)

Βελτιώσεις δυναμικής σε Κοινό και Πολυτομεακό Πόλεμο, C4I, IS&R και Συστήματα Διαχείρισης Μάχης

Όλα αυτά που αναφέρθηκαν, οι αλλαγές στη στρατιωτική τεχνολογία καθώς και οι τρόποι με τους οποίους αναπτύσσονται οι πιο προηγμένες εξωτερικές δυνάμεις, αναγκάζουν τις στρατιωτικές δυνάμεις της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής να επικεντρωθούν σε νέες πτυχές της ανάπτυξης δυνάμεων και να αλλάξουν τις προτεραιότητές, τις «ανασφάλειες», τις δαπάνες τους και τις μεταφορές όπλων. Πολλοί συνειδητοποιούν ότι η ικανότητα διαχείρισης κοινού πολέμου, η χρήση προηγμένων αισθητήρων και η ενσωμάτωση της διαχείρισης μάχης τούς είναι απαραίτητες για την αποτελεσματική χρήση των κύριων στοιχείων μάχης τους και συχνά πιο σημαντική από την απόκτηση περισσότερων - ή της πιο προηγμένης - πλατφόρμας μάχης - πολλοί από τους οποίους γίνονται όλο και πιο ευάλωτοι εκτός αν ένα έθνος έχει προηγμένες δυνατότητες κοινού πολέμου και διαχείρισης μάχης.

Αρκετά κράτη της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής αποκτούν ένα ευρύ φάσμα νέου πολυτομεακού πολέμου· διαστημικές δυνατότητες· διαχείριση μάχης· ασφαλείς επικοινωνίες· και συστήματα πληροφοριών, επιτήρησης και αναγνώρισης (IS&R) - αυτά που μπορούν να κάνουν σημαντικές διαφορές στη διαλειτουργικότητα, τον κοινό πόλεμο και την αντίληψη της κατάστασης. Τα συστήματα αυτά μπορούν να παρέχουν πολύ μεγαλύτερη διαλειτουργικότητα μεταξύ των εθνικών δυνάμεων, καθώς και την ικανότητα σε ένα δεδομένο κράτος της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής να διεξάγει πιο αποτελεσματικό κοινό πόλεμο.

A.2. Πρωτότυπο

([201020 Cordesman Changing Security Dynamics.pdf](#) ([csis-website-prod.s3.amazonaws.com](#)) Cordesman: Changing MENA Security Dynamics Revised AHC 26.10.20)

The Changing Military Dynamics of Regional Military Forces and the Role of Outside States

Equally important – if less quantifiable – are the changes taking place in the military dynamics that shape the ways that MENA states develop their military forces and in

the ways that outside states provide military support for MENA states. From roughly the end of the colonial era after World War II through the First Gulf War in 1991, MENA countries focused on developing conventional military forces and conventional wars.

Post-WWII security military development began largely as efforts to develop modern land, air, and naval forces for the first time. Military development then focused on actual war fighting in the case of the Arab-Israeli confrontational states through 1982, and then in the Persian/Arab Gulf states after the start of the Iran-Iraq War in 1980. Finally, the deployment of major outside combat forces for joint warfare and strategic partnerships with MENA countries occurred in liberating Kuwait, fighting in Iraq, and dealing with contingency plans of a major conflict with Iran.

New Forms of Military Dynamics

military dynamics have since changed significantly since the first Gulf War in 1991, and outside support has gone far beyond arms sales and the support of conventional forces. As the analysis that follows shows, security assistance has taken on different forms in virtually every recipient country and has varied sharply by both the nation providing it and by the recipient, but several basic trends affect most of the region.

In many cases, these changes in military dynamics get limited public reporting. However, they include conducting multi-domain warfare; using advanced battle management; targeting and damaging assessment systems and IS&R systems; and finding ways to integrate national forces and take advantage of the kind of advanced capabilities available to states like the United States, Russia, and China. They involve a new focus on information warfare as well as on gray area and hybrid warfare. They also involve far more advanced battle management; cyberwarfare; secure communications systems; and a wide range of new forms of intelligence, surveillance, and reconnaissance support.

The United States, supported by several European states – has changed its role in supporting MENA country forces – as, in very different ways, have Russia and Turkey. The military support of MENA states can now include an active military presence, wartime train and assist efforts, and often direct war fighting support in the form of combat troops and covert support and intelligence activities. It can also include a wide range of different MENA countries to support arrangements for power projection like providing major basing facilities, prepositioning equipment, providing reserves of

interoperable munitions and support facilities, providing strategic lift facilities, and providing direct host country support and finding of outside combat forces.

Outside military support now includes the deployment of military forces for actual warfighting to non-state actors and factions in civil wars, as well as to governments. It can take the form of deploying “volunteers” and mercenaries, covert forces, and train and assist units that operate forward in actual combat. Outside states like the U.S. and Russia provide combat air and missile support from bases in other countries. Air and missile strikes are being substituted for the deployment of land combat forces, as are train and assist cadres of Special Forces and other elite units that are embedded with a host country’s forward combat units.

A major military power like the United States can also compensate for the hollow character of a given MENA country’s efforts to create effective military alliances, interoperability, and joint warfare capability. They can provide battle management and IS&R capabilities that can greatly enhance the recipient’s warfighting as well as its interoperability with U.S., local, and outside forces.

The Dominant U.S. Strategic Objective is Global Security, Not the MENA Region

At the same time, any focus on “military dynamics” must be kept in perspective. The dominating U.S. strategic objective is partnership with friendly MENA states – and in checking the threats posed by extremism and states like Iran – as well as the global security of the United States. The U.S. must balance its interests in the MENA region against other critical priorities:

The broader threats from Russia and China; its need to restructure its strategic partnerships in NATO, Asia, as well as the MENA region; and the need to create a stable balanced nuclear deterrence and warfighting capability on a global level – while doing so in an affordable way in a world where COVID-19 had already created an increase in the projected U.S. budget deficit to \$33 billion by September 2020.

Since 2017, the declared strategy of the United States has been to focus on the threats posed by China and Russia, as well as to ask its strategic partners throughout the world to increase their share of regional deterrent and defense efforts – or “burden sharing.” The choices the U.S. is making involve major efforts to end the U.S. military

presence in Afghanistan and to minimize the U.S. military presence in Syria and Iraq. They potentially involve cuts in the overall U.S. presence in the MENA region, although this remains unclear, and they may be offset in any case by improvements in U.S. power projection capabilities – subject to what may be a major political debate over military spending in 2021.

In practice, U.S. strategic partnerships with MENA states are also subject to the same real-world country-by-country limits as are U.S. partnerships with NATO and Asian states. Each partner has its own priorities, national political structure, and approach to security. The U.S. has to adapt its efforts in dealing with any given country to the wish of its ruling elite and the character of its political regime. It can urge countries to spend more, but it can scarcely compel them. It must adapt to their priorities in reshaping and equipping their forces, accept the fact they often have different approaches to human rights and the rule of law, and make many compromises in the process.

At the same time, MENA strategic partners have reasons to be uncertain about the level of U.S. commitment to partnerships in the region, and they may push back when U.S. pressure affects their military and political priorities. Moreover, if the U.S. often has reasons to question MENA military priorities, MENA states also have reasons to question U.S. capabilities based on recent U.S. actions in Libya, Syria, Iraq, and Yemen.

The Role of Other Outside Powers

The U.S. also operates in a climate where – as is discussed in detail in the sections that follow – Russia is actively reasserting itself in the region – both in terms of arms sales and its role in key states like Libya, Egypt, Syria, Iraq, and Iran, in the Mediterranean, as well as in its efforts to expand its ties to the Arab Gulf states.

The U.S. has not yet fully addressed any of the longer-term impacts of these Russian efforts in its strategy and actions in the MENA region, but U.S. planners and analysts clearly recognize that a strategy focused on the Russian threat must address Russia's conduct in the MENA region even if there is no current consensus on action at the political level.

The same is true in very different ways in dealing with China. China is just beginning to expand its strategic role in dealing with the MENA military, but it is emerging as a

major global power, developing far more effective military systems that it can transfer and export, is now free of the UN arms embargo, and may be negotiating a major long-term strategic agreement with Iran.

In contrast, most European powers cannot project significant military capability without U.S. support and multi-domain warfare capabilities. They can sell effective arms and technology, but they often cannot properly support those equipment in the field. Britain and France are still committed to roles in the Persian-Arab Gulf, but these roles too are dependent in many ways on U.S. support, and their power projection capabilities are expected to remain in a period of long decline relative to the threats in the region. Neither NATO nor the EU have so far shown much capability to play a real-world military role, even in dealing with North Africa, much less the region.

Turkey, in contrast, has steadily increased its efforts in dealing with Syria and Iraq, in its ties to Qatar, and in its role supporting Islamist movements. In a totally different way, so has Israel by expanding its formal ties to more Arab states like Bahrain and the UAE, as well as its de facto ties to many other Arab states.

MENA states will make their own choices in response to these shifts, and they will again pursue these choices in light of their own individual strategic priorities. As is discussed in depth, they will also do so with far less unity than is the case with NATO, in spite of the very differences between NATO nations in every aspect of military development. As for Asia, there is no clear alliance structure that links America's strategic partners, and even key neighboring states like Japan and South Korea, making it difficult to coordinate effectively.

The Dominant Regional National Strategic Objective is Internal Security, Not Military Effectiveness

It is equally important to point out that most MENA states have a dominating strategic objective other than military effectiveness: that objective being internal security and preservation of the regime. Many have steadily improved their capability to meet this objective over time, and as a response to the rise of Islamic extremism, factional challenges, and the broader kinds of popular uprisings that emerge after 2011 and the beginning of the Arab Spring. The exceptions are states that are now in some form of deeply divisive civil war – Libya, Syria, and Yemen – and states whose political systems have partially collapsed – Iraq and Lebanon.

This objective often has a dominating impact on the total security efforts of a given MENA state, but affects its internal security dynamics, rather than the dynamics of its actual military forces. In most cases, this clear focus has led to significant increases in internal security spending, the role and sometime size of paramilitary forces, security controls over the regular military, the expansion of the Ministry of Interior's role, and the changing role of the police and internal security units to have some paramilitary character. It also has led to increases in the internal security role of special forces and other key combat elements in the military that are effectively dedicated to internal security missions.

With some exceptions, these efforts have tended to increase the repressive character of such forces, often in ways that further limit any challenging form of dissent – even if they are peaceful or focused on the rule of law, freedom of expression, and human rights. This level of repression should not, however, be exaggerated. It affects both the threat from violent and extremist movements, as well as from the kind of open political challenges that can lead to public demonstrations and call for changes in the character of the regime. It often has little practical impact on most citizens.

Many of the details on these changes in national internal security efforts and dynamics are unclear. Much of the unclassified reporting is highly uncertain and tends to try to apply Western standards to different systems without providing a detailed analysis of the internal security challenges a given regime is attempting to meet – challenges which do vary sharply by country. The cost, size, and character of internal security forces – and their interaction with a given nation's legal and justice system – receives relatively little detailed study – although the U.S. State Department Country Reports on Human Rights Practices have provided considerable detail over the years.

The Search for Strategy: Military Dynamics versus Internal Security Dynamics

The end result is in some ways equivalent to a game of three-dimensional chess, but one with no fixed rules, no limits to the number of players, and no limits to the number of boards at play. The problem also is not a lack of strategy per se, but it is rather the fact that there are so many conflicting or parallel strategies – many within the same country – and the region-wide “game” has become too broad for any credible group of such strategies to become highly effective.

At the same time, this does not mean forces are not improving and that key strategic objectives that drive the military dynamics of MENA country forces are not improving in many aspects of military capability. The fact, however, that most nations' primary objective is preservation of the regime and its power becomes a problem – but here, many Arab states still recognize that this objective is best met by finding strategic partners that can provide a given country with outside protection against its most serious outside military threats, instead of building the most effective national forces possible – an effort where most smaller MENA countries cannot build large enough national forces on their own in any case.

Here, different problems tend to intervene. Prestige and status are often seen as strategic objectives in their own right. Having the latest and best elite combat units and the “glitter factor” of some elements of better or newer weapons are seen as a strategic goal. This version of the “game of thrones” – or of Presidents, Prime Ministers and Field Marshalls – rarely meets the strategic objective of dealing with worst-case military threats, but it does give a regime leverage and status in dealing with its neighbors and its own internal factions – as well as helping to maintain the loyalty of its own military.

It should be stressed that it can be a valid strategic objective even if it comes at the cost of overall military effectiveness in more intense forms of war fighting. For example, using arms imports to build ties with outside powers, offering them basing facilities, and building up intelligence and counterterrorism links may be more critical in ensuring outside support compared to increasing the effectiveness of national military forces.

Focusing on a key area of effectiveness like airpower and/or interoperability as well as the ability to support and arm outside forces – like the power projection forces of the U.S. – may also offer the most cost-effective and politically viable approach to national defense. At the same time, playing off the U.S. against Europe, Russia, or China may offer more advantages in a given case.

Accordingly, the following analysis of the shifts in MENA military dynamics needs to be kept in careful perspective. The country-by-country analysis that follows shows that only three MENA states have reasonably clear strategic objectives: Morocco, Tunisia, and Israel. Morocco and Tunisia face limited military threats and do not need to

participate in the major arms races that affect most MENA states. Israel – in spite of an enduring peace – must preserve a dominant level of deterrence and warfighting capability to ensure that peace and to deal with the rising threat from Iran and non-state actors like the Hezbollah.

At least three other MENA states are failed states that are now so divided by civil war that they have no clear security national structure: Libya, Syria, and Yemen – and they are all caught up in civil wars that have no clear future path towards evolving a clear national military strategy. This is true of Syria even though it seems likely that the Assad faction will win. There is still no way to know what security structure will evolve, the future role of Iran and Hezbollah, the role of outside powers like Russia and Turkey, or the impact of Syria's near economic collapse.

Iraq may add as a fifth state. It too is in a state of economic crisis, has a deeply divided security structure in which Popular Mobilization Forces play an independent role, and has uncertain links to Iran and an unstable set of ties to the U.S. It is unclear that it cannot unite its governance and security structures, create the economy it needs, or decide on some future force posture.

Lebanon may add as a sixth. Its national military has steadily improved in terms of border defense and low-level combat capability, but its politics are divided and in a state of near chaos, its economy is in collapse, its civil war may have ended but has left the nation divided on confessional lines, and the Hezbollah has emerged as a major military force whose non-state character cannot clearly be distinguish from the state.

More broadly, Algeria and Egypt are MENA states that have relatively stable security structures but are dominated to a high degree by their military, and they seem likely to give building up their military postures a high priority – each adapting in its own way to the changes in key aspects of the military dynamic described below. They do not, however, have any clear national strategy or set of goals beyond regime security and giving military forces a high priority.

Algeria's only real threat is internal stability, and its emphasis on military forces is far more a product of its political history than any need for its current military force structure. Egypt – with the possible exception of future challenges from Libya and Ethiopia's massive new dams across the Blue Nile – also lacks a clear strategic focus

that justifies the scale of its military efforts. War with Israel is not a project, Egypt is not prepared for major power project as far as the Gulf, and the minor threat from extremists it faces in the Sinai is effectively an internal security issue.

The Southern Arab Gulf states – Bahrain, Kuwait, Oman, Qatar, Saudi Arabia, and the UAE – remain deeply divided, have serious and divisive national rivalries, pursue highly isolated and national strategies and force development efforts, and overspend on limited showpiece aspects of their force posture. All have some effective combat elements, and the UAE in particular has successfully placed an emphasis on high standards of readiness for key combat elements. Yet, all the Arab Gulf states remain dependent on the United States to both provide the dominant combat forces and to coordinate their individual national efforts in the case of a major conflict with Iran – the only serious current potential threat that can unite them in a war. In practice, their feuds and actions like the boycott of Qatar have steadily increased their dependence on the U.S. in the case of a major clash or conflict with Iran in spite of massive spending on arms imports.

The force postures and military dynamics of the Arab Gulf states have limited real world interoperability, and the Gulf Cooperation Council is largely a military façade. They have done little to create common capabilities to respond effectively to any aspect of the Iranian threat from low level hybrid naval warfare in the Gulf to creating effective layered missile and air defenses to deter and defend against Iran's growing conventional precision missile and UCAV strike capabilities.

Yet, Iran remains a weak military power in many wars, and its military forces are heavily dependent on obsolescent and combat worn weapons and equipment. Rhetoric aside, its strategic objectives mix a real effort to build up both its national military to deter any outside attack and to put pressure on its Arab neighbors by expanding its ties to Iraq, Syria, the Hezbollah in Lebanon and the Houthis in Yemen.

Iran's Islamic Revolutionary Guards (IRGC) and regular military (Artesh) have creatively exploited the weaknesses in Arab military capabilities as well as the U.S. position in key countries like Iraq, but they, as of yet, has no access to major imports of modern offensive weapons, no clear future force posture, and uncertain future ties to Russia and China. It is also unclear what will happen to their current links in Syria,

the Hezbollah, and possibly Iraq. There is no way to estimate which of the following changes in military dynamics that Iran will choose – or be able – to implement.

As for outside powers, it is unclear that the U.S. will fully maintain its present strategic posture in the region, and its recent posture towards playing an active role in Iraq, Syria, and Yemen has been erratic at best. European power projection capabilities and sustainability continue to shrink. Turkey plays an increasingly erratic role with some Islamist elements and the forces in Syria that attack Turkish targets in Northern Iraq.

Russia has returned to the region, but any strategy beyond a spoiler role and competition with the United States is unclear. China is selling more arms and may seek to play a more aggressive regional role, and some reports have emerged of a strategic partnership with Iran, but its plans remain unclear.

Forcing Improvements in Joint and Multi-Domain Warfare, C4I, IS&R, and Battle Management Systems

All that said, the changes in military technology as well as the ways that most advanced outside forces are developing are forcing MENA military forces to focus on new aspects of force development and to shift their priorities, insecurities, spending, and arms transfers. Many are realizing that the ability to manage joint warfare, use advanced sensors, and integrate their battle management is essential to the effective use of their major combat elements and often more important than acquiring more – or the most advanced – major combat platform – many of which are becoming increasingly more vulnerable unless a nation has advanced joint warfare and battle management capabilities.

Several MENA states are acquiring a wide range of new multi-domain warfare; space capabilities; battle management; secure communications; and intelligence, surveillance, and reconnaissance (IS&R) systems – ones that can make critical differences in interoperability, joint warfare, and situational awareness. These systems can provide far more interoperability between national forces, as well as a given MENA nation's ability to conduct more effective joint warfare.

Β' Μέρος: Μεταφραστική διαδικασία και μεταφραστικός σχολιασμός

Β.1. Η μετάφραση και ο ρόλος του μεταφραστή

Η διαδικασία της μετάφρασης μπορεί να χαρακτηριστεί πολύπλοκη και πολυδιάστατη. Απαιτείται αφενός η καλή γνώση και η κατανόηση της γλώσσας πηγής και γλώσσας στόχου και αφετέρου η εξοικείωση με διάφορα πολιτισμικά και πολιτιστικά στοιχεία της εκάστοτε γλώσσας που βοηθούν τον μεταφραστή να πετύχει μια πιο ολοκληρωμένη μετάφραση.

Στην πολυπλοκότητα αλλά και στον τρόπο προσέγγισης της μετάφρασης φαίνεται να αναφέρεται και η καθηγήτρια Μ. Τσίγκου (2011:4) : «Η μετάφραση είναι μία διαγλωσσική διαδικασία μεταφοράς του νοήματος, της δομής και του ύφους- δηλαδή των επιλογών του δημιουργού σ' όλα τα γλωσσικά επίπεδα - το μορφολογικό, το συντακτικό και το λεξιλογικό - ενός κειμένου από τη γλώσσα αφετηρίας στη γλώσσα αφίξεως. Άρα, η μεταφραστική διαδικασία εμπεριέχει γλωσσική επεξεργασία, είτε πρόκειται για την ανάλυση του κειμένου της γλώσσας αφετηρίας, είτε για την αναδιατύπωση του νοήματος, της δομής και του ύφους του στη γλώσσα αφίξεως». ⁸

Σκοπός της μετάφρασης είναι το κείμενο της γλώσσας πηγής με το κείμενο της γλώσσας στόχου μεταδίδουν το ίδιο μήνυμα. Τα κείμενα πρέπει να συμπίπτουν όσο το δυνατόν περισσότερο γίνεται, τόσο υφολογικά όσο και νοηματικά. Σε κάποιες περιπτώσεις απαραίτητη κρίνεται η συντακτική ή ακόμα και μορφολογική παρέμβαση του μεταφραστή, προκειμένου τα στοιχεία να γίνουν κατανοητά και να αποδοθούν σωστά. Η διαδικασία της μετατροπής του κειμένου πρέπει να είναι ισοδύναμη με το κείμενο της άλλης γλώσσας. Έπειτα, για την πλήρη κατανόηση του νοήματος χρειάζεται γλωσσολογική ανάλυση, δηλαδή εστίαση στο υφολογικό, γλωσσολογικό, συντακτικό, μορφολογικό, σημασιολογικό και πραγματολογικό επίπεδο μεταξύ των δύο κειμένων, συγκρίνοντας τα. ⁹

Για να γίνει σωστή απόδοση των νοημάτων ο μεταφραστής οφείλει να λαμβάνει υπόψιν όλους τους παράγοντες που επηρεάζουν την προσέγγιση της μετάφρασης. Οι

⁸ Τσίγκου Μαρία (2011), Γλωσσολογία και μετάφραση : προσεγγίζοντας τη μεταφραστική μονάδα : εφαρμογή στο ζεύγος Γαλλικής-Ελληνικής, Αθήνα: Δίαυλος.

⁹ Παναγιώτης Ι. Κελάνδριος (2016), Λειτουργική Διδακτική της Μετάφρασης, Αθήνα : Δίαυλος.

παράγοντες που συμβάλλουν στην πολυπλοκότητα της μεταφραστικής διαδικασίας και κατ' επέκτασιν στο δύσκολο έργο του μεταφραστή σχετίζονται με τα πολιτιστικά και όχι μόνο στοιχεία των δυο γλωσσών που έχει να αντιμετωπίσει ο μεταφραστής. Η κουλτούρα παίζει σημαντικό ρόλο στην προσέγγιση ενός κειμένου καθώς τα νοήματα πρέπει να είναι σαφή και η σημασία τους κατανοητή. Λαμβάνοντας υπόψιν τον τρόπο που έχει γραφεί το πρωτότυπο κείμενο ο μεταφραστής καλείται να μεταφερθεί για λίγο στην ψυχοσύνθεση του πρωτότυπου συγγραφέα ώστε να καταφέρει να επικοινωνήσει στο κοινό-στόχος τα νοήματα εκείνα που αποτελούν το σύνολο ενός κειμένου. Ο αναγνώστης του πρωτοτύπου διαβάζοντας το κείμενο αντιλαμβάνεται εξολοκλήρου όλα τα νοήματα και τις σημασίες των λέξεων που διαβάζει εκείνη τη στιγμή. Το ίδιο πρέπει να συμβεί και στον αναγνώστη του μεταφράσματος που διαβάζει το «ίδιο» κείμενο σε άλλη γλώσσα. Αναφερόμενη στον όρο «ίδιο» εννοώ πως τα μηνύματα που μεταφέρονται είναι τα ίδια ακόμα και αν η προσέγγιση πρέπει να αλλάξει ώστε να ενσωματωθεί στην κουλτούρα του αναγνώστη-στόχου. Όπως αναφέρει και ο καθηγητής Γεώργιος Κεντρωτής «Χρησιμοποιούμε λέξεις και προτάσεις με σκοπό να παράγουμε στο μυαλό του αναγνώστη του μεταφράσματος τις ίδιες αξίες με αυτές που παράγονται στο μυαλό του αναγνώστη του πρωτότυπου κειμένου». ¹⁰

Ο ρόλος του μεταφραστή είναι δύσκολος, ακόμα και αν ο μεταφραστής είναι έμπειρος. Οι δυσκολίες που θα αντιμετωπίσει ποικίλουν και μια από αυτές είναι η διαδικασία κατά την οποία πρέπει να καλύψει ένα κενό που θα δημιουργηθεί τη στιγμή που δεν θα υπάρχει κάποια ισοδύναμη λέξη για να περιγράψει αυτό που με μπορεί να διατυπώνεται στο πρωτότυπο κείμενο. Τα δυο κείμενα θα πρέπει να είναι ισοδύναμα, επομένως η συντακτική ή μορφολογική παρέμβαση του μεταφραστή κρίνεται απαραίτητη προκειμένου να επιτευχθεί η υφολογική και νοηματική ισοδυναμία μεταξύ των δυο κειμένων. Ακόμα και αν το μετάφρασμα δεν έχει αποδοθεί με την κατά λέξη μετάφραση σημασία έχει να αποδοθούν σωστά τα νοήματα όχι τόσο οι λέξεις. Είναι εξάλλου γεγονός ότι οι λέξεις διαφέρουν από γλώσσα σε γλώσσα, σημασία έχει να λένε το ίδιο πράγμα, με άλλα λόγια.

Συμπερασματικά, ο μεταφραστής λειτουργεί εκτός από παραγωγός και ως διαμεσολαβητής μεταξύ πομπού-συγγραφέα και δέκτη-αναγνώστη. Για να είναι σε θέση να μεταφέρει ολοκληρωμένα και σωστά τα νοήματα οφείλει να γνωρίζει καλά τις

¹⁰ Γ. Κεντρωτής, 1996, Θεωρία και πράξη της μετάφρασης, Δίαυλος, Αθήνα

γλώσσες με τις οποίες θα ασχοληθεί, τα γραμματικά τους και συντακτικά τους φαινόμενα αλλά πέρα από αυτά να είναι σε θέση να αντιληφθεί το ύφος του πρωτότυπου κειμένου, να έχει κριτική σκέψη, να μπορεί να επέμβει αποτελεσματικά όπου χρειάζεται και να λαμβάνει υπόψιν όλα τα στοιχεία που συνέβαλαν για να δημιουργηθεί το πρωτότυπο (πολιτισμικά, πολιτιστικά κ.λπ.). Επιπλέον, να είναι σε θέση να μεταφέρει όλα τα συναισθήματα που προκαλούνται με την ανάγνωση του πρωτοτύπου και στο μετάφρασμά του και τέλος να είναι γνώστης του αντικειμένου που μεταφράζει, καθώς μπορεί να έρθει αντιμέτωπος με ειδικούς όρους.

B.2. Περιγραφή του κειμένου-πηγή

Σύμφωνα με το μοντέλο των τεσσάρων λειτουργιών της Nord το κείμενο πηγή λειτουργεί αναφορικά και συγκεκριμένα ως ένα πληροφοριακό κείμενο. Σκοπός του είναι να ενημερώσει το αναγνωστικό κοινό σχετικά με την ανάπτυξη των στρατιωτικών δυνάμεων στα κράτη της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής και την στρατιωτική υποστήριξη που λαμβάνουν από άλλα εξωτερικά κράτη.

Επιπλέον, πραγματεύεται το ζήτημα της εσωτερικής πολιτικής και ασφάλειας, την σχέση των άλλων κρατών με τα κράτη της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής αλλά και τον ρόλο τους, τις μορφές των στρατιωτικών δυνάμεων, αλλά και την ανάπτυξη και την εισήγηση νέων μέσων και συστημάτων με σκοπό την ενίσχυση της στρατιωτικής δυναμικής των κρατών.

B.3. Ανάλυση του Κ.Π.

Το ύφος του κειμένου πηγή είναι απλό, παρόλο όμως που χρησιμοποιείται καθημερινή-κυριολεκτική γλώσσα, οι στρατιωτικοί όροι που χρησιμοποιούνται, καθιστούν το κείμενο δύσκολο και ως προς την κατανόησή του αλλά και μετέπειτα στην μετάφρασή του. Επομένως, ενώ πρόκειται για ένα κείμενο που στοχεύει μεν στην ενημέρωση και την μεταφορά συγκεκριμένων πληροφοριών, το αναγνωστικό του κοινό είναι πιο περιορισμένο καθώς πρόκειται για ένα κείμενο εξειδικευμένο με άγνωστο λεξιλόγιο για κάποιον που δεν γνωρίζει την συγκεκριμένη ορολογία.

Ωστόσο, ο αναγνώστης μπορεί εύκολα να αναγνωρίσει τις πιο σημαντικές πληροφορίες και να κατανοήσει το κύριο θέμα. Ο συγγραφέας θέλοντας να διατηρήσει την προσοχή των αναγνωστών προσθέτει σε ορισμένα σημεία κεφαλίδες. Οι πληροφορίες δίνονται με σαφή τρόπο και με συχνή χρήση παραδειγμάτων που

κάνουν το κείμενο πιο κατανοητό. Η δομή είναι ευδιάκριτη, το κείμενο χωρίζεται σε παραγράφους και στην καθεμία αναλύεται με ακρίβεια αυτό που επιθυμεί να επικοινωνήσει ο συντάκτης, αυτό το χαρακτηριστικό κάνει το κείμενο εύληπτο στον αναγνώστη.

Μπορούμε ίσως να καταλήξουμε στο συμπέρασμα πως ενώ αποτελεί ένα καλά δομημένο κείμενο με ευδιάκριτες τις σημαντικές πληροφορίες, το αναγνωστικό κοινό του θα αποτελείται από ανθρώπους με εμπειρία πάνω στα θέματα που διαπραγματεύεται.

Πηγή προέλευσης του κειμένου αποτελεί το Κέντρο Στρατηγικών και Διεθνών Μελετών (CSIS) που βρίσκεται στην Ουάσιγκτον. Το κείμενο έχει δημοσιευτεί τον Οκτώβριο του 2020, ωστόσο ο χρόνος πρόσληψης διαφέρει ανάλογα με τον αναγνώστη.

B.4 Ανάλυση του Κ.Σ.

Η λειτουργία του κειμένου πηγή είναι αναφορική-πληροφορική και στοχεύει στην πληροφόρηση του αναγνώστη σχετικά με τα όσα πραγματεύεται. Ο σκοπός του είναι να ενημερώσει τους επισκέπτες της ιστοσελίδας του CSIS σχετικά με τις στρατιωτικές δυνάμεις στα κράτη της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής, όπως ακριβώς και στο κείμενο πηγή. Οι παραλήπτες θα είναι και πάλι είτε τυχαίοι αναγνώστες είτε άτομα με εμπειρία και γνώσεις πάνω στα συγκεκριμένα θέματα. Εφόσον πρόκειται για κείμενο πληροφοριακό ενδέχεται να χρειαστεί να επεξηγηθούν περαιτέρω κάποιες πληροφορίες με τη μορφή παραπομπών.

B.5. Σύγκριση Κ.Π. και Κ.Σ.

Συγκρίνοντας τα δυο κείμενα, αντιλαμβανόμαστε πως το ύφος τους είναι το ίδιο, εφόσον εξυπηρετούν τον ίδιο σκοπό. Οι πληροφορίες μεταδίδονται με όσο πιο σαφή τρόπο γίνεται και είναι δομημένες έτσι ώστε να εξυπηρετείται η εύκολη ανάγνωση των κειμένων. Ο ρόλος του μεταφραστή στην προκειμένη, εφόσον πρόκειται για ένα αρκετά ειδικό κείμενο, είναι να κάνει όσο πιο κατανοητά γίνεται τα σημεία εκείνα που θεωρεί πιο σημαντικά ώστε να μην αλλοιωθεί το νόημα του κειμένου.

B.6. Μεταφραστικά προβλήματα

Το κείμενο που μεταφράστηκε στην παρούσα πτυχιακή εργασία έχει εύκολη ροή και σχετικά απλό ύφος έτσι ώστε να γίνεται εύκολα κατανοητό από τον αναγνώστη. Ο λόγος και τα συντακτικά χαρακτηριστικά δεν είναι ιδιαίτερα εξειδικευμένα εκτός όμως του λεξιλογίου του, που είναι πλούσιο σε στρατιωτικούς όρους, όπως π.χ. Military Dynamics, Military Forces, Global Security, strategic partners κ.ά.

Κατά τη διαδικασία της μετάφρασης έπρεπε να αντιμετωπιστούν ορισμένες δυσκολίες τις οποίες και θα αναλύσουμε παρακάτω.

Σε μορφολογικό-συντακτικό επίπεδο έγινε αρχικά αλλαγή στη χρήση των σημείων στίξης. Για παράδειγμα σε αρκετά σημεία μέσα στο κείμενο διαπιστώνουμε την χρήση **εισαγωγικών** π.χ. “military dynamics” , “burden sharing.” , “game of thrones” , “glitter factor” , “volunteers”. Σε αυτές τις περιπτώσεις οι λέξεις εντός των εισαγωγικών διατηρήθηκαν σε αυτήν την μορφή και στο ελληνικό κείμενο - για παράδειγμα «στρατιωτικές δυναμικές», «επιμερισμό του βάρους». Στην περίπτωση του «Game of Thrones», ο τίτλος παρέμεινε στα αγγλικά εφόσον πρόκειται για τίτλο σειράς.

Γενικότερα, η χρήση των εισαγωγικών εξυπηρετεί το σκοπό του να δοθεί έμφαση στο κείμενο («στρατιωτικές δυναμικές»), να αποδοθεί μια μεταφορική πρόταση/φράση («επιμερισμό του βάρους») ή να παρατεθούν τίτλοι όπως στην περίπτωση του «Game of Thrones».

Ωστόσο, σε ορισμένες λέξεις προστέθηκαν εισαγωγικά -παρόλο που στο πρωτότυπο δεν υπήρχαν- καθώς η χροιά τους ήταν μεταφορική π.χ. spoiler role -ρόλο του «καταστροφέα».

Επιπλέον, διαπιστώνεται η συχνή χρήση της **διπλής παύλας** με σκοπό την οριοθέτηση παρενθετικών σχολίων-λειτουργεί θα λέγαμε με τρόπο όμοιο των παρενθέσεων- η χρήση της εξυπηρετεί την προσθήκη σημαντικών επεξηγηματικών ή συμπληρωματικών σχολίων λ.χ.

1. – if less quantifiable –
2. – and their interaction with a given nation’s legal and justice system – receives relatively little detailed study –
3. – has changed its role in supporting MENA country forces –

Στα ελληνικά, μπορεί είτε να διατηρηθεί η διπλή παύλα είτε να αντικατασταθεί από τα κόμματα. Σε κάθε περίπτωση, θα πρέπει να επιλεγεί ένας από τους δυο τρόπους εμφάνισης προκειμένου να υπάρχει συνοχή και αρμονία στο κείμενο.

Υπάρχει επίσης συχνή χρήση του **ελληνικού ερωτηματικού** (;) στο αγγλικό κείμενο, το οποίο χρησιμοποιείται σαν μια πιο «αδύναμη» τελεία ή καλύτερα ένα κόμμα, δηλαδή σαν την ελληνική άνω τελεία (·). Χρησιμοποιείται με σκοπό να δηλώσει το τέλος μιας ημιπεριόδου, χωρίς όμως να ολοκληρώνεται το νόημα της πρότασης. Για παράδειγμα :

-multi-domain warfare; using advanced battle management; targeting and damaging assessment systems and IS&R systems; advanced battle management; cyberwarfare; secure communications systems;.

Στο ελληνικό κείμενο, τα σημεία στίξης αντικαταστάθηκαν με τα ανάλογα ελληνικά με σκοπό την ορθότερη μορφή του κειμένου στόχος και προστέθηκαν σε ορισμένες περιπτώσεις παρενθέσεις με σκοπό την επεξήγηση ορισμένων σημείων του κειμένου π.χ. MENA (Μέση Ανατολή και Βόρεια Αφρική). Σε αυτήν την περίπτωση χρησιμοποιήθηκε επεξηγηματικό σχόλιο καθώς ο όρος MENA συναντάται και ως MENA αλλά και ως Μέση Ανατολή Βόρεια Αφρική. Στο κείμενο επέλεξα να διατηρήσω την μορφή «Μέση Ανατολή Βόρεια Αφρική» -όπου υπήρχε το MENA- καθώς είναι και αυτή που συναντάμε πιο συχνά στις ελληνικές πηγές , επομένως εξυπηρετεί περισσότερο τον σκοπό μας.

Σε σημασιολογικό επίπεδο , υπήρξαν αρκετές λέξεις οι οποίες χρειάστηκαν ιδιαίτερη έρευνα ώστε να γίνει αρχικά κατανοητή η σημασία τους και έπειτα να γίνει σωστά η απόδοση τους στην άλλη γλώσσα. Για να καταφέρω να αποδώσω σωστά ορισμένους όρους, σημαντική θεωρήθηκε η βοήθεια ενός αξιωματικού της πολεμικής αεροπορίας, πιο συγκεκριμένα του Σμηναγού Καλλώνη Χαρίση-Άγγελου , ο οποίος αποτέλεσε και τη βασική μου πηγή με σκοπό να τεκμηριωθούν σωστά ορισμένες από τις παρακάτω γλωσσικές επιλογές.

Αρχικά, συναντάμε τις φράσεις conventional military forces και conventional wars, οι οποίες μεταφράστηκαν ως συμβατικές στρατιωτικές δυνάμεις και συμβατικοί πόλεμοι αντίστοιχα. Ο όρος συμβατικός είναι πιθανό και να μην χρησιμοποιηθεί καθώς το νόημα δεν αλλοιώνεται, ωστόσο στην προκειμένη συμπεριλήφθηκε αφενός γιατί υπάρχει στο πρωτότυπο και αφετέρου για να γίνει καλύτερα η απόδοση του νοήματος

και να αποδοθεί ο απαιτούμενος διαχωρισμός. Ο συγκεκριμένος διαχωρισμός αφορά τους πυρηνικούς, βιολογικούς πολέμους και εξοπλισμούς που ενδεχομένους χρησιμοποιεί μια χώρα από εκείνες που δεν συμπεριλαμβάνουν πυρηνικές ενέργειες και δυνάμεις στις στρατηγικές τους.

Έπειτα, ο όρος *actual war fighting* μεταφράστηκε ως πραγματική πολεμική σύρραξη. Η σημασία της φράσης γίνεται κυρίως κατανοητή αφού πρώτα κατανοήσουμε την σημασία όλης της πρότασης. Στην πρόταση «*Military development then focused on actual war fighting in the case of the Arab-Israeli [...]*» είναι σημαντικό να κατανοήσουμε πως η στρατιωτική εξέλιξη (*Military development*) επήλθε σε συνθήκες πραγματικής μάχης, κατά την διαδικασία δηλαδή της πολεμικής σύρραξης/εχθροπραξίας.

Ο όρος *multi-domain warfare* μεταφράστηκε ως πολύπλευρος πόλεμος και δηλώνει τον πόλεμο που πραγματοποιείται σε πολλά επίπεδα π.χ. κυβερνοπόλεμος, οικονομικός πόλεμος κλπ. Σε μια πιο νομική βάση ο ίδιος αγγλικός όρος θα μεταφραζόταν ως ολοκληρωτικός πόλεμος και θα αναφερόταν σε εγκλήματα πολέμου και θηριωδίες.

Η φράση *advanced battle management* μεταφράστηκε ως προηγμένη-εξελιγμένη διαχείριση μάχης. Σημαίνει πως υπάρχουν οι πληροφορίες και τα μέσα έτσι ώστε να γίνει σωστή αξιολόγηση του πεδίου μάχης και της ζημιάς που προέκυψε έπειτα από την στοχοποίηση και την εξόντωση του στόχου. Η φράση αυτή συνδέεται με την φράση «*targeting and damaging assessment systems*» που σημαίνει ότι με τα συγκεκριμένα διαθέσιμα συστήματα μπορεί να γίνει στοχοποίηση, να εκτελεστεί έπειτα η εντολή και τέλος να γίνει μια εκτίμηση, αξιολόγηση και χαρτογράφηση της περιοχής σχετικά με το αν ο στόχος έχει χτυπηθεί, ειδικά όμως θα πρέπει να αποσταλεί εκ νέου στρατιωτική δύναμη για την επιτυχή ολοκλήρωση της αποστολής. Μέσω αυτού, παρέχεται η δυνατότητα για *real time management* δηλαδή, την απόφαση και την εκτέλεση αποφάσεων σε πραγματικό χρόνο.

Όσον αφορά τον όρο *prepositioning equipment*, έχει να κάνει με την προτοποθέτηση εξοπλισμού ή εφοδίων στο σημείο ή κοντά στο σημείο που επρόκειτο να χρησιμοποιηθεί με σκοπό τη μείωση του χρόνου αντιδράσεως και την εξασφάλιση ανεφοδιασμού.

Η φράση reserves of interoperable munitions μεταφράστηκε ως αποθέματα διαλειτουργικών πυρομαχικών και δηλώνει την ικανότητα των δυνάμεων, συστημάτων ή μονάδων να ανταλλάσσουν μεταξύ τους υπηρεσίες ώστε να λειτουργούν από κοινού αποτελεσματικά. Αποτελεί μια μορφή συμβατότητας μεταξύ των συστημάτων, δυνάμεων και μονάδων.

Το support facilities από τη μια έχει να κάνει με την παροχή όλων των αναγκών για την αποτελεσματικότητα των δυνάμεων, όπως είναι για παράδειγμα εγκαταστάσεις ύπνου, εστίασης κλπ. Από την άλλη το strategic lift facilities σχετίζεται με το strategic airlift capabilities που σημαίνει ικανότητα αερομεταφοράς στρατιωτικού εξοπλισμού που σχετίζεται με τον όγκο, το βάρος και το φορτίο που μπορούν να μεταφερθούν σε δεδομένο χρόνο και τόπο.

Στο πρωτότυπο κείμενο υπάρχουν αρκετές φράσεις με τη λέξη actual, για παράδειγμα actual warfighting, actual combat κλπ. Στις περιπτώσεις αυτές το actual μεταφράζεται ως «πραγματική-ό» και έχει την έννοια του ότι κάτι συμβαίνει σε δεδομένο χρόνο και σε πραγματικές συνθήκες μάχης. Παρόμοια έκφραση που συναντάμε σε κείμενα ίδιου περιεχομένου είναι π.χ. το actual strenght που σημαίνει πραγματική δύναμη και δηλώνει την δύναμη που διαθέτει μια μονάδα ή ένας σχηματισμός σε δεδομένο χρόνο. Την φράση actual combat μας βοηθάει να την κατανοήσουμε περισσότερο νοηματικά η φράση [...] train and assist units that operate forward in actual combat [...]. Το train and assist units μεταφράστηκε ως μονάδες εκπαίδευσης και υποβοήθησης και αποτελούν μονάδες που βοηθούν στην εκπαίδευση των στρατιωτών κατά τη διάρκεια της μάχης (actual combat) - στην περίπτωση αυτή η μάχη λειτουργεί ως μέσο εκπαίδευσης.

Ιδιαίτερη δυσκολία συνάντησα στην φράση joint warfare capability. Το joint warfare (κοινός ή μικτός πόλεμος) αποτελεί στην ουσία μια μορφή πολέμου στον οποίο συμμετέχουν συνδυαστικά δυνάμεις του στρατού, του ναυτικού, του αέρα κ.λπ. με σκοπό να συνεργαστούν και να εκτελέσουν στρατιωτικές επιχειρήσεις από κοινού. Πιο συγκεκριμένα η φράση joint warfare capability μεταφράστηκε ως ικανότητα διεξαγωγής κοινού πολέμου. Ωστόσο, αν λάβουμε ως συνώνυμο του warfare την λέξη warfighting τότε μπορούμε να αιτιολογήσουμε και τον όρο warfighting στη φράση «ικανότητα διεξαγωγής πολέμου (warfighting capability).»

Ένα ακόμα σημείο που αξίζει να σταθούμε είναι η φράση *strategic partnerships* ή αλλιώς μπορεί να εμφανίζεται και ως *strategic alliance*. Το *strategic partnerships* μπορεί να μεταφραστεί είτε ως στρατηγική εταιρική σχέση ή στην περίπτωση του *strategic alliance* ως στρατηγική συμμαχία. Σε κάθε περίπτωση εννοείται η σχέση μεταξύ δυο πλευρών με σκοπό να επωφεληθούν και οι δυο. Στο μετάφρασμα έχω επιλέξει να αποδώσω την φράση *strategic partnership* ως στρατηγικές εταιρικές σχέσεις. Μια άλλη παρόμοια φράση είναι η *strategic partners*, που σε αυτή την περίπτωση μεταφράζουμε το *partner* ως εταίρος, επομένως αποδίδεται ως στρατηγικοί εταίροι.

Ειδικότερα, ως άμεση μεταφραστική τεχνική χρησιμοποιήθηκε η κυριολεκτική μετάφραση κατά την οποία διατηρήθηκαν τα μορφοσυντακτικά στοιχεία του πρωτότυπου κειμένου, ακολουθώντας όμως τις απαιτήσεις της γλώσσας στόχου. Όπου κρίθηκε απαραίτητο έγινε μεταφραστική παρέμβαση στο συντακτικό ή την μορφή του πρωτοτύπου με σκοπό να αποδοθεί καλύτερα το επιθυμητό νόημα. Για παράδειγμα, στην φράση *Britain and France are still committed to roles in the Persian-Arab Gulf [...]* έγινε προσθήκη της αντωνυμίας «τους» στο μετάφρασμα παρόλο που δεν υπάρχει το «**their** roles» στο πρωτότυπο, δηλ. Η Βρετανία και η Γαλλία εξακολουθούν να είναι προσηλωμένες στους **ρόλους τους** στον Περσικό-Αραβικό Κόλπο. Επιπλέον, στην φράση *Turkey has steadily increased its efforts in dealing with Syria and Iraq, in its ties to Qatar, and in its role supporting Islamist movements* έγινε προσθήκη ρηματικών τύπων στην αντίστοιχη ελληνική με σκοπό να δοθεί έμφαση στους ονοματικούς τύπους που θεώρησα ότι πρέπει :

π.χ. Η Τουρκία έχει εντείνει σταθερά τις προσπάθειές στο **να αντιμετωπίσει** την Συρία και το Ιράκ, **να αποκτήσει** δεσμούς με το Κατάρ και **να ενισχύσει** το ρόλο της στηρίζοντας τα ισλαμικά κινήματα.

Επέλεξα να προβώ στην συγκεκριμένη μορφολογική παρέμβαση καθώς δεν αλλοιωνόταν το νόημα του κειμένου.

Τέλος, μορφολογική παρέμβαση υπήρξε και στην πρόταση:

-As for outside powers, it is unclear that the U.S. will fully maintain its present strategic posture in the region, and its recent posture towards playing an active role in Iraq, Syria, and Yemen has been erratic at best

Στο μετάφρασμα η πρόταση χωρίστηκε σε δυο μικρότερες προτάσεις, αφενός γιατί στα ελληνικά είναι σύνηθες να έχουμε μικρότερες περιόδους λόγου και αφετέρου νοηματικά δεν θα υπήρχε καμία αλλοίωση:

-Όσον αφορά τις εξωτερικές δυνάμεις, δεν είναι σαφές το αν ΗΠΑ θα διατηρήσουν πλήρως την παρούσα στρατηγική στάση τους στην περιοχή. Η πρόσφατη στάση τους προς την κατεύθυνση της ενεργού συμμετοχής στο Ιράκ, τη Συρία και την Υεμένη ήταν στην καλύτερη περίπτωση ασταθής.

Επιπρόσθετα, υπάρχουν αρκετές περιπτώσεις :

A) Μετάταξης

1. the need to create - την ανάγκη δημιουργίας (ρήμα-ουσιαστικό)
2. using arms imports- η χρήση όπλων εισαγωγής (ρήμα-ουσιαστικό)
3. to creating effective layered missile- μέχρι την δημιουργία αποτελεσματικών πολυεπίπεδων πυραύλων (ρήμα-ουσιαστικό)

B) Μετατροπίας

1. It is also unclear- Δεν είναι σαφές επίσης
2. They have done little- Δεν έχουν κάνει πολλά

Σε πραγματολογικό επίπεδο έπρεπε να αντιμετωπίσω την μεταγραφή των ονομάτων και των τοπωνυμίων με σκοπό την προσαρμογή τους στο νεοελληνικό σύστημα.

1. MENA -Μέση Ανατολή Βόρεια Αφρική
2. World War II- Β' Παγκόσμιος Πόλεμος
3. Arab-Israeli - Αραβοϊσραηλινών
4. Gulf War- Πόλεμος του Κόλπου
5. Kuwait- Κουβέιτ
6. United States- Ηνωμένες Πολιτείες
7. Russia- Ρωσσία
8. Hezbollah- Χέζμπολάχ ή Χεζμπόλα
9. Iraq- Ιράκ
10. China- Κίνα
11. Turkey- Τουρκία
12. Syria - Συρία

13. Libya- Λιβύη

14. Yemen - Υεμένη

Ωστόσο ορισμένα ακρωνύμια παρέμειναν στα αγγλικά καθώς είτε δεν υπάρχει αντιστοίχιση στην ελληνική είτε είναι παγιωμένα και γράφονται το ίδιο σε όλες τις γλώσσες :

1. NATO
2. COVID-19
3. Artesh (regular military - Ιρανικός στρατός)
4. IRGC (Iran's Islamic Revolutionary Guards - Φρουροί της Ισλαμικής Επανάστασης του Ιράν)

Συμπερασματικά, η διαδικασία της μετάφρασης είναι αρκετά απαιτητική και δύσκολη. Απαιτείται καλή γνώση τόσο της γλώσσας του κειμένου-πηγή όσο και της γλώσσας του κειμένου-στόχος. Βάσει των τεχνικών της μετάφρασης και των γλωσσολογικών επιπέδων, προσπάθησα όσο το δυνατόν περισσότερο να προσεγγίσω το πρωτότυπο κείμενο και να αποδώσω το νόημα που έπρεπε, εξυπηρετώντας τον επικοινωνιακό σκοπό. Επιλύοντας τα μεταφραστικά προβλήματα και προσεγγίζοντας όσο το δυνατόν περισσότερο το κείμενο πηγή προσπάθησα να καταλήξω σε μια μετάφραση επαρκή, η οποία θα εξυπηρετεί τον επικοινωνιακό σκοπό χωρίς να υπάρξει αλλοίωση του νοήματος και κυρίως παραμένοντας προσηλωμένη στο ύφος του πρωτοτύπου. Τέλος, θα ήθελα να επισημάνω πως η στρατιωτική ορολογία είναι κατά κόρον βασισμένη στην αγγλική γλώσσα, επομένως είναι αρκετά δύσκολο να βρεθούν οι αντίστοιχες ελληνικές μεταφράσεις. Χρησιμοποιούνται κυρίως στα αγγλικά για αυτό και οι πηγές σχετικά με την συγκεκριμένη ορολογία είναι περιορισμένες.

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

Ειδήσεις - νέα - Το Βήμα Online. 2012. *CNN: Γιατί η Μέση Ανατολή έχει βυθιστεί στο χάος* - Ειδήσεις - νέα - Το Βήμα Online. [online] Available at:

<<https://www.tovima.gr/2012/12/04/world/cnn-giati-i-mesi-anatoli-exei-bythistei-sto-xaos/>> [Accessed 12 January 2022].

Ψυχάρη, Ε., 2016. *Ηρθε το τέλος των δυτικών επεμβάσεων στη Μέση Ανατολή; - Ειδήσεις - νέα - Το Βήμα Online*. [online] Ειδήσεις - νέα - Το Βήμα Online. Available at: <<https://www.tovima.gr/2016/09/24/world/irthe-to-telos-twn-dytikwn-epembasewn-sti-mesi-anatoli/>> [Accessed 12 January 2022].

Joschka, F., 2014. *Τι πραγματικά συμβαίνει στη Μέση Ανατολή - Ειδήσεις - νέα - Το Βήμα Online*. [online] Ειδήσεις - νέα - Το Βήμα Online. Available at: <<https://www.tovima.gr/2014/07/04/world/ti-pragmatika-symbainei-sti-mesi-anatoli/>> [Accessed 12 January 2022].

Τομάη, Φ., 2008. *Η επέμβαση των ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή - Ειδήσεις - νέα - Το Βήμα Online*. [online] Ειδήσεις - νέα - Το Βήμα Online. Available at: <<https://www.tovima.gr/2008/11/25/archive/i-epembasi-twn-ipa-sti-mesi-anatoli/>> [Accessed 12 January 2022].

OnAlert. 2019. *US Army: Με υπερσύγχρονα αερόστατα θα συλλέγει πληροφορίες | OnAlert*. [online] Available at: <<https://www.onalert.gr/eksoplismoι/us-army-me-ypersygchrona-aerostata-tha-syllegei-pliروفories/351591/>> [Accessed 12 January 2022].

Defence Review. 2021. *Νέο αεροσκάφος συλλογής πληροφοριών, επιτήρησης και αναγνώρισης για το Ισραήλ - Defence Review*. [online] Available at: <<https://defencereview.gr/neo-aeroskafos-syllogis-pliروفorion/>> [Accessed 13 January 2022].

Greek National Pride. 2017. *ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΠΕΔΙΟΥ ΜΑΧΗΣ: ΕΝΑ ΔΥΣΚΟΛΟ ΖΗΤΟΥΜΕΝΟ*. [online] Available at: <<https://national-pride.org/2017/08/21/%ce%b4%ce%b9%ce%b1%cf%87%ce%b5%ce%b9%cf%81%ce%b9%cf%83%ce%b7-%cf%80%ce%b5%ce%b4%ce%b9%ce%bf%cf%85-%ce%bc%ce%b1%cf%87%ce%b7%cf%83-%ce%b5%ce%bd%ce%b1-%ce%b4%cf%85%cf%83%ce%ba%ce%bf%ce%bb%ce%bf-%ce%b6/>> [Accessed 13 January 2022].

naftemporiki.gr. 2013. *«Φρουροί της Επανάστασης»: Οι σύγχρονοι πραιτοριανοί του Ιράν;*. [online] Available at: <<https://www.naftemporiki.gr/story/722687/frouroi-tis-epanastasis-oi-sugxronoi-praitorianoi-tou-iran>> [Accessed 13 January 2022].

Capital.gr. 2019. *ΗΠΑ: Οι Φρουροί της Ισλαμικής Επανάστασης του Ιράν στον κατάλογο των ξένων τρομοκρατικών οργανώσεων*. [online] Available at: <<https://www.capital.gr/diethni/3354643/ipa-oi-frouroi-tis-islamikis-epanastasis-tou-iran-ston-katalogo-ton-xenon-tromokratikon-organoseon>> [Accessed 13 January 2022].

Eur-lex.europa.eu. 2005. [online] Available at: <<https://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:C:2006:033E:0580:0590:EL:PDF>> [Accessed 13 January 2022].

Eur-lex.europa.eu. 2015. *Ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 9ης Ιουλίου 2015 σχετικά με τις προκλήσεις ασφάλειας στη Μέση Ανατολή και τη Βόρεια Αφρική και με τις προοπτικές για πολιτική σταθερότητα (2014/2229(INI))*. [online] Available at: <<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52015IP0271>> [Accessed 13 January 2022].

Europarl.europa.eu. 2011. *Δικαιώματα των γυναικών στην περιοχή MENA (Μέση Ανατολή και Βόρεια Αφρική)*. [online] Available at: <https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/E-7-2011-004710_EL.html> [Accessed 13 January 2022].

Κακριδής, Θ. ed., 2022. In: *Το μεταφραστικό πρόβλημα*. [online] Αθήνα 1984: Βιβλιοπωλείον της Εστίας. Available at: <https://www.greek-language.gr/greekLang/ancient_greek/education/translation/support/pop07.html> [Accessed 13 January 2022].

Γ. Κεντρωτής, 1996, *Θεωρία και πράξη της μετάφρασης*, Δίαυλος, Αθήνα

Nord, Christiane (2014). *Η μετάφραση ως στοχευμένη δραστηριότητα. Εισαγωγή στις λειτουργικές προσεγγίσεις* (Μτφ. Σ.Γραμμενίδης-Δ. Λάμπρου). Αθήνα: Δίαυλος.

Παναγιώτης Ι. Κελάνδριας (2016), *Λειτουργική Διδακτική της Μετάφρασης*, Αθήνα : Δίαυλος.

Τσίγκου Μαρία (2011), *Γλωσσολογία και μετάφραση : προσεγγίζοντας τη μεταφραστική μονάδα : εφαρμογή στο ζεύγος Γαλλικής-Ελληνικής*, Αθήνα: Δίαυλος.

Διπλωματική Εργασία, Σκεμπόπουλος Χρήστος, (2016), «Η ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΣΤΑΘΕΙΑ ΣΕ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ ΚΑΙ ΒΟΡΕΙΑ ΑΦΡΙΚΗ: Η ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΣΥΡΙΑΣ ΚΑΙ Η ΑΠΕΙΛΗ ΤΟΥ ΙΣΛΑΜΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ», ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ, [Skempopoulos Christos.pdf](#) [Accessed 13 January 2022]

2022. Η γλωσσική διάσταση της μετάφρασης. [online] Available at: <https://repository.kallipos.gr/bitstream/11419/3902/1/05_chapter_02.pdf> [Accessed 13 January 2022].

2022. Οι τεχνικές της μετάφρασης και η διαχείριση του πολιτισμικού στοιχείου. [online] Available at: <https://repository.kallipos.gr/bitstream/11419/5254/1/02_chapter_03.pdf> [Accessed 13 January 2022].

ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΟΣ, Θ. (2002). *ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΔΙΑΚΛΑΔΙΚΟ ΛΕΞΙΚΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΡΟΛΟΓΙΑΣ*. ΑΘΗΝΑ: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΟΥΡΙΚΗΣ. Retrieved from <http://file:///C:/Users/anast/Desktop/%CE%A3%CE%A4%CE%A1%CE%91%CE%A4%CE%99%CE%A9%CE%A4%CE%99%CE%9A%CE%97-%CE%9F%CE%A1%CE%9F%CE%9B%CE%9F%CE%93%CE%99%CE%91.pdf>

ΞΕΝΟΓΛΩΣΣΗ

Hussain Sargana, D., Hussain Sargana, D. and Saud, M., 2019. *PAKISTAN,S INTERNAL SECURITY DYNAMICS:WAY FORWARD*. [online] ResearchGate.

Available at:
<https://www.researchgate.net/publication/337732820_PAKISTANS_INTERNAL_SECURITY_DYNAMICS_WAY_FORWARD> [Accessed 13 January 2022].

1997-2001.state.gov. 1999. *U.S. Department of State, Human Rights Reports for 1998*. [online] Available at: <https://1997-2001.state.gov/global/human_rights/98hrp_index.html#:~:text=The%20Country%20Reports%20on%20Human%20Rights%20Practices%20are,reports%20are%20long%20documents%20and%20some%20users%2C%20typically> [Accessed 13 January 2022].

G. Jones, S., 2018. *Developing a Containment Strategy in Syria*. [online] Csis-website-prod.s3.amazonaws.com. Available at: <https://csis-website-prod.s3.amazonaws.com/s3fs-public/publication/1805117_Jones_Containment_Strategy_Syria.pdf> [Accessed 13 January 2022].

H. Cordesman, A., 2017. *Afghanistan, Iraq, Syria, and Yemen: Is Decisive Force an Option?*. [online] Csis-website-prod.s3.amazonaws.com. Available at: <https://csis-website-prod.s3.amazonaws.com/s3fs-public/publication/170404_War_Use_Decisive_Force.pdf> [Accessed 13 January 2022].

H. Cordesman, A., 2017. *Tracking the Trends and Numbers: Islam, Terrorism, Stability and Conflict in the Middle East*. [online] Csis-website-prod.s3.amazonaws.com. Available at: <http://csis-website-prod.s3.amazonaws.com/s3fs-public/publication/170215_MENA_Islam_Terrorism.pdf?UpPJwYw1I6XYXw1d14igmZrCeraXLyXj> [Accessed 13 January 2022].

G. Jones, S. and B. Markusen, M., 2018. *The Escalating Conflict with Hezbollah in Syria*. [online] Csis-website-prod.s3.amazonaws.com. Available at: <https://csis-website-prod.s3.amazonaws.com/s3fs-public/publication/180620_JonesMarkusen_EscalatingConflict_FINAL.pdf> [Accessed 13 January 2022].

Cordesman, A., 2014. *The New “Great Game” in the Middle East: Looking Beyond the “Islamic State” and Iraq*. [online] Csis-website-prod.s3.amazonaws.com. Available at: <https://csis-website-prod.s3.amazonaws.com/s3fs-public/legacy_files/files/publication/140809_NewGreatGame.pdf> [Accessed 13 January 2022].

Fikenscher, S. (2017). **Kathleen H. Hicks undMelissa G. Dalton (Hrsg.):** Deterring Iran after the Nuclear Deal. 2017.. *SIRIUS - Zeitschrift für Strategische Analysen*, 1(3), 302-302. <https://doi.org/10.1515/sirius-2017-0069>

B..Alterman, J., 2017. Regional Perspectives on Iran. In: S. Fikenscher, ed., *Kathleen H. Hicks und Melissa G. Dalton (Hrsg.): Deterring Iran after the Nuclear Deal*. 2017.. Berlin/Boston: Walter de Gruyter GmbH.

In: *DOD Dictionary of Military and Associated Terms*. 2021. [online] Available at: <<https://www.jcs.mil/Portals/36/Documents/Doctrine/pubs/dictionary.pdf>> [Accessed 13 January 2022].

Mona Baker, *Into Other Words: A Coursebook on Translation*, London: Routledge, 1992/2011.

Christiane Nord (2005) *Text Analysis in Translation: Theory, Methodology, and Didactic Application of a Model for Translation-oriented Text Analysis*. 2nd edition. Amsterdam & New York: Rodopi.

Newmark, P. (1988) *A Textbook of Translation*. New York/London: Prentice-Hall

ΆΛΛΕΣ ΠΗΓΕΣ

Αξιωματικός Πολεμικής Αεροπορίας, Σμηναγός Καλλώνης Χαρίσης-Άγγελος Ιπτάμενος στα α/φη RAFALE. Συνέντευξη μέσω Skype στις 12/01/2022.